

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 3. marec 2005

Letnik XIII

Št. 2

**Mnenje državnega sveta k predlogu zakona
o ratifikaciji Pogodbe o Ustavi za Evropo
s Sklepno listino** 2

**Mnenje državnega sveta ob obravnavi posebnega
poročila Varuha človekovih pravic Nasilje v družini -
poti do rešitev** 2

**Zahteva državnega sveta za
parlamentarno preiskavo** 3

Sklepi državnega sveta iz njegove pristojnosti 7

Mnenja komisij državnega sveta 8

**Sklepi državnega sveta ob obravnavanih
vprašanjih in pobudah** 10

**Mirovne pogodbe s sosednjimi državami in
njihovo uresničevanje - na papirju in v
stvarnosti, v novih pogojih - posvet** 18

Druga alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Mnenje državnega sveta k predlogu zakona o ratifikaciji Pogodbe o Ustavi za Evropo s Sklepno listino EPA 84-IV

Državni svet Republike Slovenije je na 4. izredni seji, dne 27. 1. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o ratifikaciji Pogodbe o Ustavi za Evropo s Sklepno listino (MPUE)

1. Državni svet podpira sprejem predloga zakona o ratifikaciji Pogodbe o Ustavi za Evropo s Sklepno listino (MPUE).
2. Državni svet predlaga državnemu zboru, da podpre predlog zakona o ratifikaciji Pogodbe o Ustavi za Evropo s Sklepno

listino po temeljiti razpravi o pogodbi s predstavniki javnosti in civilne družbe.

3. Državni svet opozarja, da Republika Slovenija s postopkom ratifikacije nerazumno in po nepotrebem hiti.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Jožef Jeraj.

Predsednik
Janez Sušnik

Mnenje državnega sveta k posebnemu poročilu Varuha človekovih pravic Nasilje v družini - poti do rešitev EPA 1508

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k posebnemu poročilu Varuha človekovih pravic Nasilje v družini - poti do rešitev

Državni svet podpira prizadevanja Varuha človekovih pravic pri tem, da se v Republiki Sloveniji čimprej izdela sistemski zakon, ki bo urejal področje nasilja v družini ter pri tem zaščitil predvsem otroke. Pri tem bi se lahko zgledovali po Avstriji, ki imajo poseben zakon, in ne kot pri nas, ko smo zagotovili večjo varnost žrtvam nasilja s pomočjo policije prek uvajanja novih policijskih pooblastil.

Bistvo novih zakonskih rešitev pa naj bo v celovitem pristopu k preoblikovanju pristojnosti posameznih institucij pri obravnavanju nasilja v družini in pri določanju obveznosti države po celovitem pregledu nad obravnavanjem tega pojava in obveznem spremljanju delovanja posameznih institucij in določanju finančnih obveznosti države. Državni svet meni, da je poleg obravnave nasilja v družini treba nameniti bistveno večjo skrb preprečevanju vseh oblik nasilja tudi v drugih okoljih in v vseh segmentih slovenske družbe.

Državni svet ugotavlja, da je v slovenski družbi nasilje v družini odraz naših moralnih, etičnih, socialnih, gospodarskih pa tudi političnih razmer, saj so nam za vzgled vrednote, kot so npr. moč, vpliv, prevare, zlorabe, nasilno obnašanje, nasilna komunikacija in drugo. Ker smo kot družba naklonjeni nasilni komunikaciji in nasilnemu obnašanju, bi morali sistemsko pričeti s spreminjanjem

naših miselnih in vedenjskih vzorcev ter spreminjanjem vrednot že v osnovni celici naše družbe, to je v družini. Za tako negativno stanje na tem področju v naši družbi nosijo veliko odgovornost tudi mediji, predvsem televizija.

Državni svet tudi ugotavlja, da država ne more prenesti bremena reševanja nasilja v družini na nevladne organizacije, kot tudi ne more prenesti reševanje tega kompleksnega problema samo na določeno področje (npr. policijo, centre za socialno delo,...), temveč se mora začeti sama s tem nerešenim problemom čimprej sistematično ukvarjati.

Vlada Republike Slovenije naj z resornimi ministrstvi tako čimprej spremeni in dopolni zakone, ki zadevajo nasilje v družini, in to Kazenski zakonik, Zakon o kazenskem postopku, Zakon o pravdnem postopku, Zakon o policiji, Zakon o prekrških, Zakon o prekrških zoper javni red in mir, Zakon o nepravdnem postopku in Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, ter zagotovi ustrezna finančna sredstva za izvedbo nujnih projektov, ki bodo v pomoč prizadetim družinam.

Državni svet predlaga, da se v podpoglavju 23.2.4 Zdravstvo doda, da je treba izdelati navodila za ustrezno zdravstveno obravnavo žrtev nasilja. Pri obravnavanju nalog zdravstva se kot tipičen poklic na tem področju premalo upošteva vloga medicinske sestre. Zveza društev medicinskih sester je na to problematiko opozorila že pred leti na način, da je ustanovila delovno skupino za nenasilje v zdravstveni negi in izdelala protokole za prijavo nasilja. Dosedanje programe je potrebno dopolniti z vsebinami, ki bodo vsem članom timov, ki obravnavajo družino in njene člane na vseh nivojih

zdravstvenega varstva, zagotovili znanje in veščine na področju obravnave nasilja. Sedanji programi jim ne dajejo dovolj znanj na področju komunikacije z žrtvijo in družino ter v postopkih sodelovanja s policisti in tožilci. V programu zdravstvenega varstva niti časovno niti finančno ni opredeljenih del in nalog ter aktivnosti v celotnem postopku obravnave žrtev. Opredeliti je potrebno tudi obseg dela zdravnika in medicinske sestre v postopku obravnave. Ker te aktivnosti pogosto potekajo izven ambulant in rednega delovnega časa, je potrebno to problematiko čimprej zakonsko urediti in vključiti tudi zdravnikovo možnost, da prijavi storjeno nasilno dejanje v družini in s tem odpraviti njegove dvome z vidika zdravniškega kodeksa, saj etične dileme med njimi še vedno ostajajo.

V Posebnem poročilu Nasilje v družini Varuha človekovih pravic je potrebno tudi dopolniti področje 23.2.5. Centri za socialno delo z

opravili in nalogami, ki jih na področju nasilja v družini že opravljajo Centri za socialno delo, pa v tem poročilu niso omenjeni. Posebej je potrebno razviti programe za delo tako s storilci nasilnih dejanj kot tudi žrtvami z izkušnjo nasilja, saj le tako lahko prekinemo začarani krog nasilja, ki se dogaja za domačimi vrati.

Državni svet podpira varuhovo opredelitev proti nasilju v družini in meni, da naj se pospešijo aktivnosti pri pripravah nove systemske zakonodaje o nasilju v družini, ki bo za zaščito pravic otrok opredelila ukrepe za varstvo njihovih koristi in zavezala vse organe in institucije k sodelovanju.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik dr. Zoltan Jan.

Peta alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet zahteva parlamentarno preiskavo

Zahteva državnega sveta, da državni zbor odredi parlamentarno preiskavo o politični odgovornosti Državnega tožilstva Republike Slovenije ter sprejme druge odločitve iz njegove ustavne pristojnosti.

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, na podlagi pete alineje prvega odstavka 97. člena ustave Republike Slovenije in drugega odstavka 44. člena poslovnika državnega sveta sprejel

zahtevo,

da naj Državni zbor Republike Slovenije v skladu s 93. členom ustave, 1. členom zakona o parlamentarni preiskavi (Ur. l. RS, št. 63/93 in 63/94) in drugega odstavka 1. člena poslovnika o parlamentarni preiskavi (Ur. l. RS, št. 63/93 in 33/2003) odredi parlamentarno preiskavo o politični odgovornosti Državnega tožilstva Republike Slovenije ter sprejme druge odločitve iz njegove ustavne pristojnosti.

Namen preiskave je:

- ugotoviti in oceniti dejansko stanje ter preiskava vseh okoliščin, ki povzročajo nezakonito in neodgovorno delo Državnega tožilstva Republike Slovenije na vseh njegovih organizacijskih nivojih,
- ugotoviti obseg takega dela in vsaj za zadnje petletno obdobje ugotoviti primere, ko državni tožilec sodeluje v predkazenskem postopku in vloži zahtevo za preiskavo, s katero se preiskovalni sodnik ne strinja, število ustavljenih preiskav s strani senata, ker državni tožilec ni hotel odstopiti od preiskave, in število primerov odstopov od pregona državnega tožilca po končani preiskavi, ker za sam pregon nima zakonske podlage, in

podrejeno, v koliko primerih je vložil obtožni predlog za dejanje, ki naj bi imelo znake KD ponarejanja listin, dejanje pa se je storilo med zakonoma,

- ugotoviti razloge, zaradi katerih prihaja do takih nepopravljivih škodovanih posameznikom, število primerov ukrepanja višjega tožilca proti nižjim tožilcem v primeru nezakonitega ali neodgovornega dela in število primerov, v katerih so potencialni osumljenci oziroma obdolženci prejeli za to kakršnokoli opravičilo,
- ugotoviti število primerov opravljenih strokovnih nadzorov in število utemeljenih nadzorstvenih pritožb v zvezi z nestrokovnim oziroma počasnim reševanjem zadev s strani državnega tožilstva, pravosodnih nadzorov državnotožilske uprave v smislu zagotavljanja in nadzora nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela in njihove ugotovitve,
- ugotoviti razloge, zakaj del teh »nadzorstvenih pravic« na delom državnih tožilcev ni zajet v poročilih o delu, ki jih za posamezno obdobje obravnava Vlada Republike Slovenije, Državni zbor Republike Slovenije in Državni svet Republike Slovenije,
- ugotovitev dejanskih vzrokov dolgotrajnih postopkov državnih tožilcev, ob ugotovitvi, da je državnih tožilcev po mnenju Državnega tožilstva Republike Slovenije dovolj in da je sprejeta zakonodaja za to področje primerna in podobna kot v primerljivih državah EU (Nemčija, Avstrija..)

in

- da se na podlagi ugotovljenih dejstev ugotovi, ali je podana podlaga za odločanje državnega zbora o politični odgovornosti nosilcev javnih funkcij in za morebitne druge odločitve državnega zbora iz njegove ustavne pristojnosti.

Javni pomen zahteve:

Preiskava je javnega pomena oziroma je v javnem interesu zaradi nespoštovanja oziroma neuresničevanja z ustavo zagotovljenih pravic in dolžnosti, določenih v 14. (enakost pred zakonom), 21. (varstvo človekove osebnosti in dostojanstva) in 22. (enako varstvo pravic) členu ustave Republike Slovenije, ki je analogna pravica do poštene obravnave pred sodiščem, ki jo zagotavlja 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah. V sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice obsega vrsto iz nje izvedenih načel, med katerimi je tudi pošten in hiter dokazni postopek. Preiskava je javnega pomena oziroma je v javnem interesu, ker državni svet meni, da se ugotovljene nepravilnosti v spodaj omenjenih primerih zaradi načina obravnave raztezajo tudi na druge primere. Rezultati preiskave bodo tako koristili vsem ljudem, ki so se ali se bodo na kakršenkoli način znašli v položaju osumljenca, obdolženca, obtoženca ali celo obsojenca v kazenskih postopkih. Državni svet meni, da se lahko tudi na tak način dviguje splošna raven odgovornosti in strokovnosti sodelovanja državnih tožilcev v vseh fazah kazenskega postopka, s čimer se povečuje tudi predvidljivost, zanesljivost in pravna varnost pred neupravičenimi posegi države v temeljne človekove pravice in svobode vsakega slehernega človeka.

V skladu s prvim odstavkom 5. člena poslovnika o parlamentarni preiskavi naj državni zbor imenuje posebno preiskovalno komisijo.

Predlog dokazov:

V parlamentarni preiskavi naj se kot dokaz preučijo:

- skupno poročilo o delu državnih tožilcev za leto 2003,
- magnetogram 24. seje Komisije za politični sistem z 10.6.2004,
- dopis ODT Novo mesto, št. Kt 248/00-RB/jh, dopisa Vrhovnega državnega tožilstva št. Tu 266/04-FM(JŠ)/Rk in Tu 266/04-FM-sp,
- besedilo zabeležke z dne 11.10.2004,
- kazenski spis državnega tožilstva Novo mesto št. Kt 248/00,
- dopis g. Praprotnika Državnemu tožilstvu Republike Slovenije z dne 28.6.1999,
- Revizijsko poročilo Agencije Republike Slovenije za revidiranje lastninskega preoblikovanja podjetij, št. 200-16/97/-2/219 z dne 30.9.1998,
- dopis Državnega tožilstva Republike Slovenije, št. Tu 254/99 z dne 6.7.1999,
- dopis Višjega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Tu 70/00-4 SP/zaš z dne 21.6.2000,
- zahteva za preiskavo št. Kt 2885/93-MŽ/gt z dne 6.8.2001,
- dopis Višjega državnega tožilstva št. Tu 70/00-15 SP/zaš z dne 9.10.2001,
- ovadba g. Praprotnika zoper odgovorne osebe podjetja, z dne 21.8.2002 in zoper Okrožno državno tožilstvo z dne 1.5.2003,
- dopis Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije, št. Tu 359/00/ZC-rš z dne 12.6.2003,
- dopis Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Ktr 1583/03-2-PT-pn z dne 17.9.2003,
- ovadba g. Praprotnika zoper Zdenko Cerar z dne 26.6.2003,
- sklep Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Kt(0) 4644/03-2-PT-pn z dne 17.9.2003,

- sklep Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Kt(0) 4644/03-2-PT-pn z dne 6.4.2004,
- sklep Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. Kt 2885/93-VM z dne 5.7.2004,
- zahteva g. Praprotnika za preiskavo z dne 21.7.2004,
- sklep št. II Kr 26/2004 z dne 8.11.2004,
- pritožba zoper sklep št. II Kr 26/2004 z dne 8.11.2004 ter
- ostale dokaze, za katere bo preiskovalna komisija v dokaznem sklepu menila, da so potrebni.

Utemeljitev:

Državni svet meni, da obstaja sum, da se nepravilnosti, ugotovljene v konkretnem primeru pri delu Okrožnega državnega tožilstva Novo mesto, Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani in neodgovorno delo Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije, verjetno raztezajo tudi na druge primere.

Preiskovalna komisija namreč lahko z neposredno in smiselno uporabo institutov kazenskega postopka temeljito razišče vse okoliščine za ugotovitev neustavnega in nezakonitega ravnanja nosilcev javnih funkcij na vseh organizacijskih nivojih Državnega tožilstva Republike Slovenije.

Zoper mag. Adolfa Zupana je bila vložena kazenska ovadba zaradi suma storitve kaznivega dejanja ponarejanja listin in goljufije po trinajstih mesecih od prodaje delnic. Primer je bil prvič objavljen v reviji Mag, številka 39, že pol leta pred tem dogodkom. Predkazenski postopek je trajal dve leti in kljub predložitvi vseh pisnih dokazov o dejanskem lastništvu delnic, je Okrožno državno tožilstvo vložilo dne 13. 3. 2002 obtožni predlog zaradi kaznivih dejanj goljufije po členu 271/I KZ in ponarejanja listin po členu 256/I KZ (opr. št. Kt 248/00).

Od vložitve obtožnega predloga je preteklo ponovno dve leti, ko je bila razpisana prva obravnava. Na tej obravnavi je okrožno državno tožilstvo, ki je prej sestavilo in vložilo obtožni predlog, ugotovilo, da za njegovo sestavo in pregon ni imelo zakonske podlage za postopek, ki se je pred tem vleklo že celotna štiri leta. Tako dejanje se, če je sploh storjeno med zakoncema, preganja, glede na določilo 230. člena Kazenskega zakonika, na zasebno tožbo. Zato je s svojim štiriletnim in nezakonitim ravnanjem prenehalo tako, da je umaknilo pregon za temeljno kaznivo dejanje goljufije, nadaljevalo pa kljub pomanjkanju dokazov v pregonom za kaznivo dejanje ponarejanja listin. Po nepotrjenih informacijah državna tožilstva takih dejanj sploh ne preganjajo. Primer je bil od prvotne objave v reviji Mag v letu 1999 v tej reviji opisan kasneje še trikrat. Pri tem se je poudarjalo, da gre za veliko kriminalno dejanje s strani nekdanjega predsednika Uprave Telekom Slovenije, podžupana, predsednika stranke, najmeščana Novega mesta za leto 2002, nazadnje tudi predsednika Uprave Zavarovalnice Tilie in državnega svetnika.

Iz opisa dejanja izhaja nepopravljiva napaka v obliki nezakonitega dela, za katerega je Okrožno državno tožilstvo kljub jasnim dokazom potrebovalo štiri leta, da je ugotovilo obstoj takega nezakonitega dela. Takih primerov naj bi bilo po zagotovilih Državnega tožilstva Republike Slovenije na leto pet do šest (magnetogram 24. seje Komisije državnega sveta za politični sistem), čeprav Državno tožilstvo Republike Slovenije ni odgovorilo povsem jasno, ali je sploh kakšen primer in ali je bil ta primer nezakonitega dela edini. Državni svet meni, da obstaja sum, da je takih primerov, ko državni tožilec nima osnove za pregon, pa svoje preganjanje nadaljuje, še več, in da je primer g. Zupana zgolj eden izmed njih, ki je pritegnil pozornost. Nezakonito in neodgovorno ravnanje je zaskrbljujoče, predvsem z vidika obsodb nedolžnih ljudi, še posebej tistih, ki nimajo sredstev za zagovor z odvetniki. Primer je potrebno obravnavati ob upoštevanju, da so samo v letu 2003 tožilstva sprožila postopek

zoper 14.752 oseb. Nadalje je potrebno primer obravnavati ob upoštevanju, da Državno tožilstvo Republike Slovenije ocenjuje, da so tožilstva kadrovsko dovolj zasedena in da je zakonodaja s tega področja ustrezna in primerljiva z drugimi državami Evropske unije. Ob tem Državno tožilstvo Republike Slovenije vidi dovolj veliko oviro za bolj temeljito in učinkovito delo tožilstva v tem, da bi morali tožilci imeti poseben status, pri čemer se misli najprej na materialni del, ki bi preprečil razne skušnjave tožilcev, nato pa na obstoj strahu samih tožilcev pred kriminalnimi združbami. Državno tožilstvo Republike Slovenije nadalje ocenjuje, da ima tožilec »fantastično oblast«, ki ji marsikateri tožilec zaradi mladosti, pomanjkanja moralnih vrednot in podobno ni kos. Nadalje ocenjuje, da državnim tožilcem manjka strokovno znanje in ustrezne osebnostne lastnosti. Disciplinskih postopkov pa pravzaprav ni v tožilskih vrstah, saj tožilci večinoma pred tem iz njih že odidejo.

Opis ravnanja Državnega tožilstva Republike Slovenije kaže na neodgovorno delo tega organa. Z nadaljevanjem dopustnosti takega dela se ne zagotavlja izvajanja te pomembne državne oblasti oz. prisile. Nasprotno, spodbuja še naprej neodgovorno delo. Ni sprejemljivo, da se državno tožilstvo še nikoli ni opravičilo v primerih napak z njihove strani, saj bi se tudi na tak način lahko preprečila marsikatera odškodninska tožba na račun proračuna Republike Slovenije. Ne gre samo za opravičilo, ki bi bilo nujno potrebno; gre za dejansko stanje in neodgovoren odnos do storjenih očitnih napak, katerih dopuščanje lahko vodi v nove napake brez vsake odgovornosti njenih povzročiteljev. Ob tem ne gre spregledati same informacije Državnega tožilstva Republike Slovenije, da se takšna dejanja ne preganjajo niti disciplinsko. Ob takih navedbah Državnega tožilstva Republike Slovenije se tako državnemu svetu zastavlja vprašanje kvalifikacije vzrokov (ki vodijo do velikih napak v postopkih), za katere pa Državno tožilstvo Republike Slovenije meni, da morajo privedi do uvedb disciplinskih postopkov oziroma vseh ostalih nadzorstvenih poti, po katerih bi lahko pravočasno zaznali in odpravili kršitve.

Strokovno je nesprejemljiva tudi trditev Državnega tožilstva Republike Slovenije, da je državni tožilec zgolj v funkciji iskati obremenilne dokaze in obtožiti. Tožilstvo je dolžno celovito oceniti vse obremenilne dokaze in obtožiti šele na zadostni stopnji verjetnosti uspeha kazenskega postopka. V nasprotnem dopuščamo obtoževanje brez dokazov in hkrati že ustvarjamo podlago za odškodninske zahtevke »obdolžencev«. Posameznik lahko v dolgih letih čakanja na pravico obupno trpi. Eden izmed primerov se je javno prikazal šele na podlagi enostranskega prikazovanja zaprosila g. Zupana za imuniteto. Na ta način se je primer javno razgrnil. V dosedanjih praksi je le na tak način bilo nekaj postorjenega za čimbolj objektivno obravnavo drugih hudih primerov (Orion, Zbiljski gaj in drugi).

Nadaljnji primer se delno tiče bivše vodje skupine državnih tožilcev za posebne zadeve, go. Jožice Boljte Brus, za katero je ga. Zdenka Cerar predlagala njeno razrešitev. Za ta korak se je odločila zaradi neprimerne ravnanja Boljte Brusove in zaradi načina vodenja skupine za posebne zadeve, kar je še posebej zaskrbljivo. Očitno se je tudi sama, takratna generalna državna tožilka, zavedala pomembnosti učinkovitega vodenja, ki je predstavljal tako tudi eden razlog razrešitve Brusove.

Ko so v javnost prišle informacije o domnevno slabem delu Mirana Železnika in predvidevanjih, da bo generalna državna tožilka zoper njega uvedla disciplinski postopek, posledica katerega bi lahko bila tudi razrešitev z mesta tožilca, je Železnik odstopil sam. Toda to ni edini postopek, ki teče oziroma je tekel zoper katerega od tožilcev. Sprožen je bil tudi disciplinski postopek zoper eno izmed tožilk, ki prav tako dela na ljubljanskem okrožnem tožilstvu. Prej se je ukvarjala z gospodarskim kriminalom, pozneje pa je bila s tega oddelka premeščena in zdaj dela na klasičnih kaznivih dejanjih. V disciplinskem postopku je zaradi zadeve, ki ji je zastarala, kar se po presoji generalne državne tožilke ne bi smelo zgoditi.

Skupina tožilcev je pregledala 160 nerešenih spisov v zvezi z delom nekdanjega vodje gospodarskega oddelka ljubljanskega okrožnega tožilstva Mirana Železnika in ugotovila, da ni dokazov za utemeljen sum storitve kaznivih dejanj. Po besedah Državnega tožilstva Republike Slovenije (časnik Delo z dne 9. 11. 2004), »skupina tožilcev ugotavlja, da niso podani vsi znaki očitanih kaznivih dejanj zlorabe uradnega položaja (261. člen kazenskega zakonika) in nevestnega dela v službi (262. člen). Železniku lahko očitamo zanikno opravljanje tožilske funkcije, kar bi bila osnova za uvedbo disciplinskega postopka zaradi hude disciplinske kršitve, pri nobenem od navedenih kaznivih dejanj pa skupina tožilcev ni ugotovila, da gre za dokaze utemeljenega suma storitve omenjenih kaznivih dejanj.« Na to temo je tudi pravosodna ministrica povedala, da nimajo osnove za njihovo ukrepanje. Iz poročila naj bi izhajalo, da ni podanih vseh elementov kaznivega dejanja nevestnega dela v službi, saj naj ne bi bila podana nikakršna škoda. Državni svet meni, da je treba na pojem škode gledati malce širše, saj ni nujno, da zaradi takšnega opravljanja dela nastane škoda, ampak gre lahko tudi za hujšo kršitev pravic drugega. Ko gre za kazenski postopek, so lahko kratene pravice tako obdolženca kot oškodovanca, poleg tega se poraja vprašanje škode na javni dobrini (ki je lahko eden izmed elementov tega kaznivega dejanja), odvisno od tega, kaj za državno tožilstvo pomeni javna dobrina. Besedna zveza »zanikno delo«, ki jo povzema Državno tožilstvo Republike Slovenije na tako občutljivem področju, kot je področje poseganja v temeljne človekove pravice, nikakor ne zadošča in zahteva odgovornost na višji ravni.

Učinkovite pritožbene poti, učinkovit nadzor nad delom institucij, ki tako ali drugače s svojim ravnanjem posegajo v človekove pravice in učinkoviti disciplinski postopki so nujni takrat, ko se poraja dvom o njihovem zakonitem, korektnem in pravilnem delu. Če gre do stvari po napačni poti, je treba ljudem zagotoviti možnost, da lahko zahtevajo preverjanje svojih trditev o spornem ravnanju posameznikov in institucij. Če tega ni, je vladavina prava za posameznika le črka na papirju. O tem je prepričan namestnik varuha človekovih pravic Aleš Butala (časnik Delo, 13. 9. 2004), ki je v zvezi z nadzorom dela pravosodnih organov v najširšem smislu, potem ko so v javnosti izbruhnile nekatere afere, izrazil mnenje, da je zunanji nadzor včasih upravičen, čemur se državni svet popolnoma pridružuje. Vsak od nadzornih sistemov ima urejene pritožbene poti, nadzorne mehanizme in disciplinske postopke, vprašanje je le, kako so ti učinkoviti, čeprav si brez tega ni mogoče predstavljati zakonitega dela institucij.

Obstoj problema je začelo zaznavati tudi samo Ministrstvo za pravosodje, saj je sekretar tega ministrstva Igor Bele izjavil, da so se na ministrstvu v tem mandatu zelo resno lotili uresničevanja nadzorstvenih pristojnosti, ki jim jih daje zakonodaja nad delom pravosodnih funkcionarjev, odvetnikov, notarjev, izvršiteljev, stečajnih upraviteljev, državnih pravobranilcev in sodišč. Ljudje se največ pritožujejo nad dolgotrajnostjo sodnih postopkov. Na ministrstvu so vztrajali, da pristojni na pritožbe niso odgovarjali nedoločno, ampak so od njih terjali precej jasne odgovore, kar je pripeljalo do bistvenega napredka pri reševanju nadzorstvenih pritožb (Časnik Delo, dne 18. 11. 2004). O državnemu tožilstvu, ki tudi sodi v okvir tega ministrstva, pa nič.

Eden izmed primerov, ki problemsko sodijo v okvir zahteve, je tudi primer g. Praprotnik Jožeta, ki se je sam neposredno zglasil na Državni svet Republike Slovenije in predstavil svoje težave, na katere je naletel pri delovanju Državnega tožilstva Republike Slovenije. G. Praprotnik je poleg časnika Večer pisno obvestil Državno tožilstvo Republike Slovenije o revizijskem poročilu poslovanja enega znanih slovenskih podjetij. Poročilo Agencije Republike Slovenije za revidiranje lastninskega preoblikovanja podjetij iz leta 1998 na 10. strani jasno navaja, da ima ravnanje odgovornih oseb ob ustanovitvi povezanih družb znake kaznivega dejanja. Državno tožilstvo Republike Slovenije je v dopisu št. Tu 254/99 z dne 6. 7. 1999 odgovorilo, da so navedbe skrbno preučili in opravili poizvedbe o tem, ali morda na državnem tožilstvu v zvezi z nepravilnostmi, ki jih omenja g. Praprotnik, že obstaja kazenska zadeva. Ugotovilo je,

da Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani že obravnava ovadbo zaradi kaznivega dejanja zlorabe pooblastil. V nadaljevanju Državno tožilstvo Republike Slovenije navaja, da je primer vsekakor ena od zadev, za katere velja prioriteto obravnavanje.

SDK Republike Slovenije je po opravljenem postopku revizije iz leta 1993 podala kazensko ovadbo leta 1993 zoper odgovorne osebe podjetja zaradi storitve kaznivih dejanj zlorabe položaja ali pravic. Leta 2000 je tožilstvo kazensko ovadbo zavrglo, ker je zastaral kazenski pregon. Višje državno tožilstvo v Ljubljani je v okviru nadzorstvene pritožbe g. Praprotnika ugotovilo (dopis št. Tu 70/00-4 SP/zaš z dne 21. 6. 2000), da so bili pristopi državnih tožilcev, ki so zadevo obravnavali in reševali, zakoniti in povsem običajni za tožilsko delo. V tem primeru so bili osumljenci torej povsem zakonito in običajno opredeljeni s "statusom osumljenca" celih sedem let. Po drugi strani pa sta dva izmed osumilcev navedena kot odgovorni osebi v revizijskem poročilu iz leta 1998, ki ugotavlja znake kaznivih dejanj, na kar je g. Praprotnik državno tožilstvo nenehno opozarjal (Poročilo Agencije Republike Slovenije za revidiranje lastninskega preoblikovanja podjetij iz leta 1998 je bilo v vednost že s strani same agencije poslano tudi na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani in na Upravo kriminalistične službe). Zastavlja se vprašanje, kako je možno nekemu v dopisu z dne 21. 6. 2000 zatrjevati, da je zadeva zastarana, medtem ko je bila kasneje, dne 6.8.2000, šele podana zahteva za preiskavo zoper iste osumilce za isto kaznivo dejanje ter na podlagi istega revizijskega poročila SDK iz leta 1993. Gre za isto zadevo državnega tožilstva (ista številka primera), vendar je enkrat povsem običajno vodena in zastarana, kasneje se pa šele vložijo zahteva za preiskavo. Dne 9. 10. 2001 je Višje državno tožilstvo z dopisom št. Tu 70/00-15 SP/zaš obvestilo g. Praprotnika, da je v okviru reševanja njegove nadzorstvene pritožbe, ki jo je vložil dne 17.4.2000 v zvezi z isto zadevo, državni tožilec sprejel odločitev, zato je po mnenju višjega državnega tožilstva nadzorstvena pritožba rešena. Komu je potem odgovarjalo Višje tožilstvo 21.6.2000 glede nadzorstvene pritožbe za isto zadevo več kot leto poprej, da je bil postopek zakonit in povsem običajen za tožilsko delo?

G. Praprotnik je 1. 5. 2003 ovadil Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani, ker ni upoštevalo v gornjem postopku Revizijskega poročila iz leta 1998 (iz katerega izhajajo znaki storitve kaznivega dejanja odgovornih oseb), ki ga je sestavila uradna institucija, to je Agencija Republike Slovenije za revidiranje lastninskega preoblikovanja podjetij. Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije je g. Praprotniku in Uradu za preprečevanje korupcije v zvezi z ovadbo odgovorilo, da zoper ravnanje državnega tožilca Mirana Železnika (katerega je g. Praprotnik v večkratnih razgovorih opozoril na poročilo iz leta 1998), ki je vodil to zadevo, ni razlogov za strokovni nadzor, kakor tudi nobenih elementov, ki bi kazali na obstoj kaznivega dejanja. Zaradi tega se vlogi g. Praprotnika ne more pripisati značaja kazenske ovadbe in zato ne bo odstopljena v obravnavo prvostopnemu tožilstvu. Iz obrazložitve sklepa, s katerim sodišče ni odobrilo zahteve za preiskavo, izhaja, da je tudi sodišče upoštevalo navedbe revizijskega poročila, vendar v drugačnem smislu kot državni tožilec, ki ga je štel za podlago sprožitve kazenskega postopka. Zahteva za preiskavo dejansko omenja revizijsko poročilo, vendar iz leta 1993, ne iz leta 1998, na katerega opozarja g. Praprotnik (in ga je tudi navedel v ovadbi). V zvezi s tem dopisom Vrhovnega državnega tožilstva je g. Praprotniku odgovorilo tudi Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani (št. Ktr 1583/03-2-PT-pn z dne 17.9.2003), ki je zasledilo razliko med revizijskim poročilom Agencije iz leta 1998 in revizijskim poročilom SDK iz leta 1993, vendar je takoj v nadaljevanju povedalo, da je postopek v zvezi z navedeno kazensko ovadbo, na podlagi strokovne ocene generalne državne tožilke, zaključen in ga zato obvešča, da niso podani pogoji za ponovno odločanje v isti zadevi. Tožilstvo v Ljubljani je ovadbo g. Praprotnika štel za ovadbo (kakor jo je tudi naslovil), vendar je ni obravnavalo, na podlagi strokovne ocene generalne državne tožilke, da gre za strokovni nadzor, ki je že zaključen.

Glede na dopis Vrhovnega državnega tožilstva je g. Praprotnik 26.6.2003 ovadil go. Zdenko Cerar. Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani (št. Kt(0) 4644/03-2-PT-pn z dne 17. 9. 2003) je ovadbo zavrglo, ker ni bilo podanega utemeljenega suma storitve kaznivega dejanja. V obrazložitvi je navedeno, da je revizijsko poročilo iz leta 1998 predmet drugega kazenskega postopka (dva izmed osumilcev sta navedena kot odgovorni osebi v revizijskem poročilu iz leta 1998, ki ugotavlja znake kaznivih dejanj, na kar je g. Praprotnik državno tožilstvo nenehno opozarjal že pred vložitvijo zahteve za preiskavo). G. Praprotnik je tožilstvo pozval, naj pove, katerega kazenskega postopka in kdo ga vodi, vendar do danes še ni dobil nobenega odgovora. Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani (št. Kt(0) 4644/03-2-PT-pn z dne 6.4.2004) je ovadbo g. Praprotnika z dne 26. 6. 2003 zoper generalno državno tožilko (ponovno, že drugič v isti zadevi) zavrglo, ker ni bilo podanega utemeljenega suma storitve kaznivega dejanja. Za razliko od prvotnega zavrženja je imelo slednje tudi pravni pouk, ki ga prvotno zavrženje ni vsebovalo. G. Praprotnik je dne 12.6.1999 tudi sam podal kazensko ovadbo zoper iste osebe, ki so bile ovadene že s strani takratne SDK. Tožilstvo je ovadbo g. Praprotnika zavrglo, ker ni bil podan utemeljen sum storitve kaznivega dejanja, saj je tožilstvo že zahtevalo preiskavo v tej zadevi, ki je bila s strani sodišča zavrnjena. Zopet je zaslediti sprenevedanje o revizijskem poročilu iz leta 1998. Tako je na podlagi pravnega pouka g. Praprotnik sam vložil zahtevo za preiskavo, dne 21. 7. 2004, za kaznivo dejanje, s katerim je bilo Okrožno državno tožilstvo seznanjeno že koncem meseca septembra 1998. Okrožno sodišče v Ljubljani pa je s sklepom št. II Kr 26/2004 z dne 8.11.2004 po predlogu preiskovalnega sodnika zaradi nestrinjanja z zahtevo za preiskavo sklenilo, da se zahteva za preiskavo zavrne, ker g. Praprotnik kot delničar in hkrati kot oškodovanec kot tožilec ne more biti oškodovanec po zakonu o kazenskem postopku. Državno tožilstvo ga napoti, da lahko sam začne kazenski pregon, ker ni utemeljenega suma, da bi imenovani storili uradno pregonljivo kaznivo dejanje, sodišče pa mu pove, da sam ne more začeti pregona, ker osebno ni v ničemer oškodovan. Sum storitve kaznivega dejanja iz revizijskega poročila pa še vedno ostaja nepreiskani. Zaradi pritožbe je na vrsti za odločanje Višje sodišče v Ljubljani.

Iz celotne zgodbe se da razbrati sprenevedanje državnega tožilstva o obstoju kaznivega dejanja, katerega elemente je ugotovila Agencija Republike Slovenije za revidiranje lastninskega preoblikovanja podjetij v poročilu leta 1998. Poročilo je bilo v vednost poslano tudi na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani. Tako bi moralo imeti že samo poročilo za državno tožilstvo značaj kazenske ovadbe, katero bi bilo potrebno obravnavati v skladu z zakonom o kazenskem postopku. Neutrudno pisanje g. Praprotnika, ureditev nadzorstvenih pritožb in strokovnega nadzora ne pomaga, če ni učinkovitega izvajanja, v tem primeru državnega tožilstva. Sedem let so bili vodilni podjetja osumljeni, zoper njih se je zahtevala zahteva za preiskavo, ki ni bila dopuščena. Dvakratno pisanje dokumentov, brez pravnega pouka, zadeva zaključena, ista zadeva še ne vložena, pred tem zastarana, ščitenje sodelavcev, sprenevedanje, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, katerega pregon je temeljna naloga državnega tožilstva itd. Vse to so dejstva, ki vzbujajo sum neodgovornega ravnanja Državnega tožilstva Republike Slovenije, ki zahtevajo jasno odgovornost.

Sistem nadzora nad delom se mora na podlagi zakonodajne ravni šele udejanjiti tudi v praksi, kar lepo kaže tudi gornji primer. Eno je ureditev na normativni ravni, drugo je njeno izvajanje. Mehanizmi nadzora ne dajejo ustreznega odgovora na vprašanje o načinu vodenja postopkov. Če ga tožilec slabo vodi, je ta jasno dolgotrajen. Prav nepristransko, pošteno in kakovostno sodelovanje v postopku vseh strani, brez nepotrebnega odlašanja pa je tisto, kar javnost in posamezniki utemeljeno pričakujejo. Vse omenjene afe v tožilskih vrstah se ne bi smele zgoditi, če bi v prvi vrsti vodja tožilstva bil pozoren na to, ali tožilci skrbno, vestno in odgovorno opravljajo

svoje delo, kar se od njih, kot državnih funkcionarjev, tudi pričakuje. Nadzor ne bi smel biti posebej zapleten, saj že vpogled v vpisnike pokaže, kaj se dogaja s spisom, ki je bil tožilcu dodeljen. Če je torej tožilcu uspelo v omari imeti več sto nerešenih spisov, gre del odgovornosti pripisati tistemu, ki nadzor opravlja, to pa je v prvi vrsti vodja tožilstva.

Navedeni primeri kažejo na sum nezakonitega in neodgovornega dela, dejansko stanje je nedvomno zaskrbljujoče. Ker Državni svet nima pooblastila vpogleda in predočitve številnih dokumentov, ki se nanašajo na delo državnega tožilstva, naj to delo opravi preiskovalna komisija, ki ima za to tudi zakonsko določena pooblastila. Glede na sprotne ugotovitve bo tako lahko tudi dopolnjevala dokazni sklep. Primeri naj služijo kot utemeljitev suma nezakonitega in neodgovornega ravnanja, katerega naj dokončno razišče preiskovalna komisija. Že sum je dovolj, da se zaščititi prav vsakega posameznika pred nezakonitim delovanjem državnega organa, v tem primeru državnega tožilstva. Gre za več, gre za dopuščanje nezakonitega dela, za popolno neprisotnost občutka odgovornosti za delo tega organa. Ali je možno storiti hujše dejanje državnega tožilca od njegovega dela brez zakonske podlage? Kako si drugače razlagati, da ta organ ni sposoben niti opravičila človeku, zoper katerega je bila ta storjena. Še več, vrhovni tožilec oceni nezakonito

delo nižjega tožilca kot strokovno pravilno. Da bi zoper njega uvedel disciplinski postopek, sploh ne razmišlja. Tako ravna kljub temu, da se zaveda težav, povezanih z prenizkim nivojem znanja nekaterih državnih tožilcev, pomanjkanja osebnostnih lastnosti oz. vrednot, nujnih za pravilno in zakonito delo državnih tožilcev.

Državni svet verjame, da bodo institucije, tudi z novimi vodji po volitvah v državni zbor, zmogle zaščititi temeljne vrednote demokratične ureditve naše družbe in zaščititi tudi večino državnih tožilcev, ki delajo ali bi hoteli delati drugače.

Z večanjem zavedanja o pomenu človekovih pravic je še toliko bolj pomembno, da so znotraj vsakega sistema učinkovito urejene pritožbene in nadzorne poti, ker brez tega ni učinkovitega uveljavljanja in zavarovanja teh pravic. Te poti bodo dobro urejene takrat, ko bodo ljudje imeli zaupanje vanj. Dokler pa bo prevladujoč vtis, da cehovstvo onemogoča, da bi posameznik v razumnem roku prišel do poštenega rezultata, toliko časa najverjetneje ne bomo imeli odgovora niti na zgoraj omenjene primere.

Ker so nekateri vidiki vodenja postopka očitno vprašljivi iz strokovnega vidika in so bile že povzročene hujše posledice, je ustanovitev posebne preiskovalne komisije utemeljena.

Prvi odstavek 86. člena poslovnika državnega sveta – državni svet sprejema sklepe iz svoje pristojnosti

Sklep državnega sveta **ob obravnavi predloga poročila o delu Državnega sveta Republike Slovenije za leto 2004**

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, na podlagi 86. člena poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije sprejema predlog Poročila o delu Državnega sveta Republike Slovenije v letu 2004 z dopolnitvami.

Sklep državnega sveta **ob seznanitvi o poteku kazenskega postopka zoper državnega svetnika**

Državni svet Republike Slovenije se je na 29. seji, dne 19.1.2005, seznanil z obvestilom Okrožnega sodišča v Murski Soboti o teku kazenskega postopka zoper državnega svetnika in na podlagi prvega in 60. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92), 24., 27. in členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) sprejel

SKLEP:

da državnemu svetniku Marjanu Maučecu v zvezi z obvestilom o teku kazenskega postopka na Okrožnem sodišču v Murski Soboti (opr. št. Kt. 582/99-14) ne prizna imunitete in se postopek lahko nadaljuje.

Drugi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa sodelujejo z delovnimi telesi državnega zbora in jim dajejo mnenja o zadevah iz njihove pristojnosti

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno - druga obravnava EPA 33-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 25. seji, dne 7. 12. 2004, obravnavala predlog zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno, ki sta ga v zakonodajni postopek predložila poslanec Samo Bevk in poslanka Breda Pečan.

Komisija je podprla namen predlagateljev predloga zakona, da se z zakonsko spremembo zagotovi sredstva v višini 4 milijarde tolarjev, ki bodo namenjena za plačilo odškodnin in za dokup zavarovalne dobe v letih 2005-2008 za delavce, ki so delali v neposredni proizvodnji ali službah, kjer se je proizvajal azbest.

Komisija tudi priporoča Vladi Republike Slovenije, da pri pripravi celovitega zakona vključi problematiko prebivalstva in ne zgolj zaposlenih s poklicnimi boleznimi ter dolgoročno z dodatnimi sredstvi zagotovi zadovoljivo rešitev v interesu ljudi, ki so prizadeti zaradi posledic izpostavljenosti škodljivim vplivom azbestnega prahu.

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Mnenje komisije za gospodarstvo in komisije za malo gospodarstvo in turizem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o Gospodarski zbornici Slovenije - druga obravnava EPA 51-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo in Komisija državnega sveta za malo gospodarstvo in turizem sta na skupni seji, dne 12. 1. 2005, obravnavali predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o Gospodarski zbornici Slovenije, ki ga je v zakonodajni postopek vložila skupina poslancev (prvopodpisani Sašo Peče).

Komisiji predloga zakona **ne podpirata**.

Komisiji sta v razpravi opozorili na vsebinsko nedoslednost in nekonzistentnost predloga zakona, saj predlog zakona spreminja samo prostovoljno članstvo v zbornici namesto sedanjega obveznega, ne ureja pa drugih vsebin, ki so s tem tesno povezane. Komisiji ocenjujeta, da v kolikor bi spremenili samo način včlanjevanja v zbornice, brez sprememb vsebine, bo prišlo do posledic pri izvajanju javnih pooblastil, reprezentativnosti in zastopanju interesov gospodarskih subjektov ter opravljanju drugih nalog, kar bodo najbolj občutila mala in srednja podjetja. Po mnenju komisiji predloženi predlog zakona zato ni primeren za obravnavo.

V razpravi je bilo poudarjeno, da sedanji veljavni zakon o Gospodarski zbornici Slovenije temelji na javnopravnem modelu organiziranja in delovanja zbornice, ki z obveznim članstvom neodvisno in strokovno opravlja svoje naloge, reprezentativno zastopa gospodarske subjekte in izvaja javna pooblastila.

Za prostovoljno članstvo gospodarskih subjektov v zbornici je značilen anglosaški model, ki temelji na prostovoljnem članstvu, kar pa ima za posledico drugačno vlogo, funkcijo in organiziranost zbornic.

V kolikor bi v Sloveniji resnično želeli menjati sistem Gospodarske zbornice Slovenije (podobno sta organizirani še Obrtna zbornica Slovenije in Kmetijsko-gozdarska zbornica Slovenije), bi to morali izvesti na podlagi temeljite analize stanja, ugotoviti prednosti in pomanjkljivosti enega in drugega sistema ter postaviti nove zakonske okvire organiziranja gospodarstva, kmetijstva ter gozdarstva z vso potrebno strukturo, vlogo in nalogami ter zagotoviti tudi ustrezna finančna sredstva.

Komisiji sta poudarili, da mora priti predlog za spremembe na področju organiziranosti in delovanja zbornic iz gospodarstva, malega gospodarstva, kmetijstva ali gozdarstva, ker je to izključno njihova pristojnost.

Slovensko gospodarstvo potrebuje še zlasti z vključitvijo v Evropsko unijo močno zbornico, ki bo sposobna voditi pogajanja z vlado, se vključevati v mednarodne tokove ter s svojim vplivom, sodelovanjem in vključevanjem uveljavljati slovenske interese v svetovnih okvirih. Na spremembe poslovnega okolja je treba gledati skozi prizmo malih podjetij in zbornični sistem se mora bolj prilagoditi potrebam svojih članov. Povečati je treba tudi delež predstavnikov malih podjetij v upravnih organih zbornic.

Državni svet Republike Slovenije je jeseni 2004 organiziral javno tribuno z naslovom: Modeli zastopanja in organiziranosti gospodarstva v evropskih okvirih, na kateri je bilo poudarjeno, da je potrebno v okviru sedanjega javno-pravnega modela organiziranost zbornice še dopolniti in ojačati v smislu tesnejšega povezovanja in sodelovanja članov in jo prilagoditi potrebam razvojno naravnane gospodarstva.

Dosedanjo razvojno paradigmo, ki je slonela na delu in pridnosti kot razvojnem modelu Slovenije, moramo spremeniti. Potrebno je razvijati znanja in informacijske tehnologije ter tehnološki razvoj izkoristiti za hitrejšo rast našega gospodarstva. Zbornice morajo biti strokovno močne, politično neodvisne organizacije ter v socialnem dialogu enakopraven partner vladi pri zastopanju interesov gospodarstva. S tem v zvezi je potrebno pripraviti tudi zakon o kolektivnih pogodbah, zakon o stavkah in zakon o ekonomskosocialnem svetu.

Komisiji sta predlagali, da vse tri zbornice razpravo, ki se bo odprla ob obravnavi tega predloga zakona, izkoristijo za analizo obstoječega stanja in svoje delovanje izboljšajo s potrebnimi spremembami in dopolnitvami ter večjim približevanjem uporabnikom.

Komisiji tudi predlagata, da naj se zbornice začnejo ukvarjati z ustvarjanjem pogojev za doseganje večje dodane vrednosti na

zaposlenega, s povezovanjem na univerzah in drugih tehnološko-znanstvenih institucijah in poskrbijo, da bo teoretično znanje obrodilo sadove v praksi in ne bo samo sebi namen. Študijske prakse in naravoslovno tehnološko projektno delo, diplomske in podiplomske naloge ter magistrska dela in doktorske disertacije naj služijo povečanju naše ekonomsko gospodarske učinkovitosti.

Komisiji tudi predlagata, da je potrebno problematiko cestnega prevoznitva, ki jo predlagatelj navaja, reševati na drugačen način, ker le-ta s spremembo zakona o Gospodarski zbornici Slovenije zagotovo ne bo razrešena. Probleme prevoznitva je potrebno proučiti ter predlagati spremembe tiste zakonodaje, ki določa pogoje poslovanja cestnih prevoznikov.

Za poročevalko je bila določena predsednica Komisije za gospodarstvo Marta Turk.

Mnenje komisije za malo gospodarstvo in turizem k predlogu zakona o planinskih poteh - druga obravnava EPA 55-IV

Komisija za malo gospodarstvo in turizem je na 13. seji, dne 12. januarja 2005, obravnavala predlog zakona o planinskih poteh, ki ga je v zakonodajni postopek vložila skupina poslancev (prvopodpisani Rudolf Moge).

Komisija je predlog zakona **podprla**.

Komisija je v razpravi izrekla vse priznanje predlagateljem zakona, ker meni, da je potrebno to problematiko tudi v Sloveniji čimprej zakonsko urediti. Ob tem pa je poudarila, da mora Vlada Republike Slovenije čimprej določiti resorno ministrstvo, ki mora predloženi zakon dopolniti v smislu jasnejših definicij o lastništvu, uporabnikih ter vzdrževalcih planinskih poti. Predvsem pa je potrebno zagotoviti potrebna finančna sredstva za vzdrževanje obstoječih ter odpiranje novih planinskih poti.

Komisija je oblikovala sledeče konkretne pripombe k posameznim členom:

K 2. členu:

Člen se spremeni tako, da se glasi:

“Planinske poti so pešpoti, ki omogočajo varno in udobno gibanje alpinistov in izletnikov izven naselij v planinskem območju ter dostop do planinskih koč in drugih objektov oziroma do naravnih in drugih znamenitosti. Planinske poti po skalnatem in nevarnem območju so zaradi varnosti opremljene s stalno nameščenimi pomagali, kot so klini, klinaste lestve, vrvi ipd.

Planinske poti so namenjene turistični, športni, gorskoreševalni, poučni, kmetijski, gozdarski in raziskovalni dejavnosti prebivalcev in obiskovalcev gorskega sveta.

Planinske poti so tudi ceste, vlake in kolovozi, ki so opremljeni s Knafelčevo markacijo, smernimi tablami in smerokazi.”

Obrazložitev:

Planinske poti so poti, ki potekajo večinoma po vzpetih površjih in so namenjene turistični, športni, gorskoreševalni, poučni, kmetijski, gozdarski in raziskovalni dejavnosti prebivalcev in obiskovalcev

gorskega sveta. Poti so nastajale iz življenjske nuje in gospodarskih potreb prebivalcev. V današnjem času je večina poti namenjena športni in turistični dejavnosti, koristijo pa se tudi v kmetijske, gozdarske in raziskovalne namene.

K 3. členu:

V točki 7. se beseda “skrbnik” nadomesti z besedo “vzdrževalec”.

Obrazložitev:

Predlog zakona opredeljuje kot vzdrževalca planinskih poti Planinsko zvezo Slovenije, zato bi beseda “skrbnik” vnašala nejasnost v zakonsko besedilo.

K 6. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

Definicija planinske poti je zajeta v 2. členu in zato v 6. členu ni potrebna.

K 17. členu:

Besedilo v oklepaju “(kataster planinskih poti)” se nadomesti z besedilom “(evidenca planinskih poti)”.

V prvem, drugem in tretjem odstavku 17. člena se beseda “kataster” nadomesti z besedo “evidenca”.

V tretjem odstavku se besedilo spremeni tako, da se glasi:

“Minister, pristojen za promet, s pravilnikom določi vsebino in način vodenja evidence planinskih poti.”

Obrazložitev:

Kataster namreč vsebuje določene kategorije, kot so mapna kopija, površina, mejniki, lastniki, označbe parcel s konkretnimi znaki in številkami, česar pa predlog zakona o planinskih poteh ne predpisuje in bi tako prišlo do podvajanja evidenc, lastništva in tako dalje.

Komisija meni, da so planinske poti podaljšek državnih in občinskih cest ter drugih lokalnih cest in javnih poti in zato sodi vsebina predloga zakona v pristojnost Ministrstva za promet. Komisija se pri tem sklicuje tudi na določbo statuta Planinske zveze Slovenije, ki opredeljuje, da so "planinske poti, ki so posebej označene s planinsko markacijo in so zavarovane javne poti kot podaljšek javnih cest in poti".

K 18. členu:

V drugem odstavku, v drugi alineji, se za besedama "Via Alpina" da vejico in nadaljuje z naslednjo alinejo:
"- Slovenska planinska pot."

Obrazložitev:

Konkretna pripomba je na opozorilo predlagatelja redakcijske narave.

K 20. členu:

Člen se spremeni tako, da se glasi:

"Planinska zveza Slovenije je dolžna vzdrževati planinske poti na način, ki najmanj obremenjuje zemljišča ob poteh, ter v največji meri skrbeti za varovanje naravnega okolja in interese lastnikov zemljišč, preko katerih potekajo poti."

Obrazložitev:

Odgovornost za pravilno vzdrževanje planinskih poti mora nositi določena pravna oseba, ki v primerih kakršnihkoli poškodb in ovir na posamezni planinski poti, ki ogrožajo varnost uporabnikov, le-to tudi uradno zapre. Za vzdrževanje zagotavlja tudi potrebna finančna sredstva, ki jih s planiranjem vzdrževalnih del pridobi iz proračuna, od občin in drugih subjektov.

K 28. členu:

Člen se spremeni tako, da se glasi:

"Sredstva za vzdrževanje in sanacijo planinskih poti in obhodnic zagotavlja Planinska zveza Slovenije na osnovi programa za obnovo planinskih poti za tekoče leto, ki ga odobri Ministrstvo za promet."

Obrazložitev:

Obrazložitev je podana že k 20. členu.

K 30. členu:

V tretji vrstici se besedi "27. členu" nadomestita z besedama "29. členu".

Obrazložitev:

Konkretna pripomba je na opozorilo predlagatelja redakcijske narave.

K 31. členu:

Člen se spremeni tako, da se glasi:

"Minister, pristojen za promet, izda predpis iz tretjega odstavka 17. člena v šestih mesecih po sprejetju tega zakona."

Obrazložitev:

Obrazložitev je povezana s 17. členom, ki določa Ministrstvo za promet kot pristojno ministrstvo za urejanje planinskih poti.

Za poročevalca je bil določen član komisije Jože Ilc.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA OKOLJE, PROSTOR IN ENERGIJO

na pobudo državnega svetnika Rada Krpača za poenostavitev postopkov za posege v gozdni prostor - krčitve

Državni svet Republike Slovenije je pod št. 323-01/91-2/35 z dne 7. 7. 2004 naslovil na Ministrstvo za okolje, prostor in energijo ter Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano pobudo državnega svetnika Rada Krpača, da se poenostavijo postopki za tiste posege v gozdni prostor, ki predstavljajo posek gozda za kmetijske namene oziroma krčitve gozda.

Državni svetnik pobudo utemeljuje s tem, da je sedaj ta postopek zaradi sedanje zakonodaje, ki je tudi medsebojno neuskaljena, ne samo zelo dolgotrajen, ampak da ga je skoraj nemogoče izpeljati do konca z izdajo odločbe Zavoda za gozdove o dovolitvi poseka gozda oziroma njegove krčitve. Državni svetnik tudi navaja, da naj bi bile trenutno krčitve možne samo v primerih, če je dejanska raba gozd, v prostorskih aktih pa je opredeljena kmetijska raba, takih primerov pa da je zelo malo oziroma so zgolj slučajni. Ker naj bi šlo pri krčitvah

v kmetijske namene za razmeroma majhne posege, povprečno 0,5 ha, in ker se naj bi potrebe za take krčitve dogajale sproti npr. ob zamenjavi gospodarja na kmetiji, ob zaokroževanju obdelovalne zemlje in ob razvoju kmetije, občine ob izdelavi svojih prostorskih aktov, katerih priprava in sprejemanje tudi sicer teče zelo dolgo (nekaj let), tovrstnih informacij ne pridobivajo, ali pa takrat, ko jih pripravljajo, kmetje še ne vedo, ali naj bi ali pa naj ne bi krčili gozda, niti Zakon o urejanju prostora niti Zakon o graditvi objektov pa krčitev gozda tudi ne urejata, je bilo pričakovati, da bo to področje urejeno v Pravilniku o vrstah zahtevnih, manj zahtevnih, in enostavnih objektov, kar pa da se tudi ni zgodilo. Zaradi tega državni svetnik obema ministrstvom predlaga, da zadevo proučita in skupno najdeta rešitve, ki bodo kmetom omogočale v normalnih rokih pridobiti ustrezna dovoljenja za krčitve gozda v kmetijske namene, pri čemer naj bi bile možne rešitve ali v spremembah prej citiranega Pravilnika o vrstah objektov,

ali pa v omogočanju strokovnih kmetijsko in gozdarskim službam, da same opravijo presojo utemeljenosti za krčivne gozda na osnovi modelov, primernosti zemljišč in drugih kriterijev, kot so nagib, tla, kamnitost, poudarjenost funkcij, intenzivnost gospodarjenja, itd. in s tem v zvezi jasnih navodil.

V tej zvezi odgovarjamo:

1. Uvodoma je potrebno ugotoviti, da ne drži trditev, da Pravilnik o vrstah zahtevnih, manj zahtevnih in enostavnih objektov, o pogojih za gradnjo enostavnih objektov brez gradbenega dovoljenja in o vrstah del, ki so v zvezi z objekti in pripadajočimi zemljišči (Uradni list RS, št. 114/03, v nadaljevanju: Pravilnik o vrstah objektov) ne ureja del, ki so v zvezi s splošno rabo naravnih dobrin, to je tudi rednih kmečkih in gozdarskih opravil, kamor sodi tudi posek gozda. Pravilnik o vrstah objektov namreč ne določa samo vrste zahtevnih, manj zahtevnih in enostavnih objektov, največjo velikost, način gradnje in rabe enostavnih objektov, pogoje za njihov odmik od meje sosednjih zemljišč in druge pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da za njihovo gradnjo ni potrebno gradbeno dovoljenje. Z drugim odstavkom njegovega 1. člena je namreč določeno, da ta pravilnik določa tudi vrste vzdrževalnih in drugih del, ki so v zvezi z objekti in zemljišči, ki so ob njih oziroma jim pripadajo in se jih izvede zato, da se objektom zagotavlja njihova uporaba, zemljiščem, ki so ob njih oziroma jim pripadajo, pa omogoča njihova namenska raba, za katera tudi ni potrebno gradbeno dovoljenje.
2. Konkretno je s 4. točko 30. člena Pravilnika o vrstah objektov določeno, da sodijo med dela, ki so v zvezi s splošno rabo naravnih dobrin, tudi poseki gozda, določeno pa je seveda tudi, da so taki poseki, torej tudi krčitev, možni samo pod pogojem, da se takšna dela izvedejo v skladu s predpisi, ki urejajo kmetijstvo in gozdarstvo, torej v skladu z določbami Zakona o gozdovih (Uradni list RS, št. 30/93, 13/98 - odl. US, 56/99 - ZON in 67/02, v nadaljevanju: ZGozd). S 6. točko istega člena (tretja, četrta, peta in šesta alineja) pa je tudi določeno, da se krčenje drevesne zarasti in grmičevja zaradi preprečevanja zaraščanja kmetijskih zemljišč, polaganje kontrolnih podrtih dreves in izvajanje drugih del v gozdu zaradi preprečevanja množenja podlubnikov in drugih škodljivih insektov, sanitarne sečnje okuženega, z insekti napadenega, močno poškodovanega ali zaradi naravnih ujm podrtega drevja in izvedba požarnih poti in presek v gozdu zaradi preprečevanja požarov šteje za dela, ki so v zvezi s splošno rabo naravnih dobrin, kar pa v povezavi s prvim odstavkom 26. člena Pravilnika o vrstah objektov pomeni, da se s prej opisanimi lahko začne brez pridobitve lokacijske informacije, seveda pa tudi, da za njih ni potrebno gradbeno dovoljenje. To pomeni, da problemi, ki jih v svoji pobudi navaja državni svetnik, ne izvirajo iz predpisov s področja o urejanju prostora in graditve objektov, ampak iz predpisov, ki urejajo gospodarjenje z gozdovi, torej zaradi ZGozd.
3. Ker pa je z 8. točko 3. člena ZGozd določeno, da gospodarjenje z gozdovi obsega opravljanje varstvenih in gojitvenih ter vseh drugih del, ki so potrebna za zagotavljanje ekoloških in socialnih funkcij gozdov, gradnjo in vzdrževanje gozdne infrastrukture, izkoriščanje in rabo gozdov ter razpolaganje z gozdovi, s 13. točko istega člena pa je določeno, da je krčitev gozda odstranitev vsega gozdnega drevja oziroma drugega rastja zaradi spremembe namembnosti zemljišča, to v povezavi s temeljnimi določbami Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in naslednji, v nadaljevanju : ZUreP-1) pomeni, da krčitev gozda z namenom spremembe namembnosti iz sedaj gozda v kmetijsko zemljišče, ne da bi imela taka sprememba podlago v prostorskih aktih, ni mogoča. Tudi krčitev gozda z namenom spremembe namembnosti iz sedaj gozda v stavbno zemljišče ni mogoče, saj tudi gradbenega dovoljenja za gradnjo, ki ne bi bila v skladu s prostorskimi akti, ni mogoče izdati. Zato je potrebno

odkloniti mnenje, da naj bi bila v veljavnih predpisih pravna praznina, ker da krčivne gozda niso več omogočene. Še vedno je namreč mogoče gozd posekati in na njem določene objekte, seveda samo, če je bilo zanje predhodno izdano gradbeno dovoljenje, pred njegovo izdajo pa seveda tudi, v skladu z določbami 21. člena ZGozd, pridobljeno soglasje pristojnega zavoda za gozdove.

4. Do problemov, ki jih v svoji pobudi opisuje državni svetnik, zato ne bi moglo priti, če bi novele ZGozd, to je Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o gozdovih iz leta 2002 (Uradni list RS, št. 67/02), uredile tudi že z uveljavitvijo "osnovnega" ZGozd iz leta 1993 (Uradni list RS, št. 30/93) prisotno problematiko izdajanja dovoljenj za krčitev gozda zgolj za kmetijske namene. Ne glede na to, da sedanja ureditev, kot jo urejajo določbe 21. člena ZGozd, to je, da se dovoljenja za krčitev gozda za kmetijske namene, torej namene, ki niso povezani z graditvijo, izdajajo po predpisih o urejanju prostora, nima več ustrezne zakonske podlage, pa menimo, da so takšne manjše krčitev, kot jih v svoji pobudi državni svetnik, glede na prej opisane določbe 30. člena Pravilnika o vrstah objektov, še vedno možne, seveda če so v skladu z veljavnimi gozdno-gospodarskimi načrti.
5. Krčitvam oziroma posekom gozda v večjem obsegu za kmetijske namene, ki ne bi imeli podlage v prostorskih aktih, pa je potrebno nasprotovati, čeprav bi bili, kot je bilo ob pripravah oziroma sprejemanju novel ZGozd v letu 2002 tudi prisotno, "pokriti" z dovoljenji pristojnega zavoda za gozdove, saj bi bila taka dovoljenja tudi sicer v nasprotju z veljavnimi gozdno-gospodarskimi načrti.
6. Glede vprašanja, ali predstavljajo krčitev gozda za kmetijske namene, ki so po navedbah državnega svetnika površinsko relativno majhne oziroma da v povprečju ne presegajo 50 arov, tako velik poseg, da zahteva predhodno spremembo namenske rabe prostora v prostorskih aktih občine, pa je odgovor že v določbi prej navedene 14. točke tretjega člena ZGozd, torej določbe, ki določa, da je krčitev gozda odstranitev vsega gozdnega drevja oziroma drugega gozdnega rastja zaradi spremembe namembnosti zemljišča. Po prejšnjih predpisih o urejanju prostora se je namembnosti zemljišč (namenske rabe prostora) določala v prostorskih planskih aktih (območja kmetijskih zemljišč, gozda, območja za poselitev...), v skladu z novim ZUreP - 1 pa to vlogo prevzema prostorski red občine - in sicer s stopnjo natančnosti, da je razmejitev posameznih rab prostora možno nedvomno določiti v naravi. Taka natančnost je utemeljena z dejstvom, da na različnih območjih namenske rabe zemljišč veljajo različni pravni režimi glede urejanja prostora, le-ti pa zaradi različnih pogojev urejanja prostora ne smejo dopuščati dvomov o njihovi uporabi, torej tudi ne o tem, kje posamezni režimi veljajo.
7. Zato tudi menimo, da je za krčitev gozda (tudi za kmetijske namene), ne glede na obseg te krčivne, v skladu s prej citirano določbo ZGozd in v skladu s predpisi o urejanju prostora treba predhodno sprejeti ustrezne spremembe in dopolnitve občinskih prostorskih aktov. Taka ureditev bo veljala tudi v bodoče (predhodna sprememba občinskega prostorskega reda po določbah ZUreP-1), razen če se z ustrezno dopolnitvijo ZGozd izrecno določi, da tudi večja krčitev gozda, kot jo dopuščajo določbe 30. člena Pravilnika o vrstah objektov, v kmetijsko zemljišče, vendar spet samo do določenega obsega, ne pomeni spremembe namembnosti zemljišča.

Vprašanje državnega svetnika Rada Krpača je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 10-11/04

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA KMETIJSTVO, GOZDARSTVO IN PREHRANO

na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede klavniškega obrata v Bohinju

Glede na vaš dopis z dne 15. 12. 2004, v katerem nas sprašujete, zakaj je Veterinarska uprava RS zaprla klavniški obrat v Bohinju, vam v nadaljevanju posredujemo naslednje pojasnilo.

Obrat klavnice in predelave v Bohinju, ki je v lasti KGZ Srednja vas v Bohinju, Srednja vas 73, je bil zgrajen leta 1976 in ima pod isto streho klavnico in predelavo. Zaradi neizpolnjevanja higiensko tehničnih pogojev je bil obrat klavnice v obdobju med novembrom 2002 ter majem 2004 zaprt. Obrat predelave je bil ves ta čas dejaven, razen v januarju 2003, ko je bila izdana začasna prepoved uporabe prostorov predelave zaradi pomanjkljivih higiensko tehničnih pogojev. Po tej prepovedi je bila izvedena adaptacija prostorov predelave.

Proti koncu leta 2003 se je pojavil nov najemnik celotnega obrata, tako klavnice kot predelave, ki je bil pripravljen v obnovo klavnice vložiti določena sredstva, kar je tudi storil. Zgrajeni so bili novi hlevi, na novo je bila urejena kanalizacija, sistem za zbiranje krvi ob klanju, prostor za zbiranje kož, predstavljene so bile garderobe za predelavo ter nekatere druge stvari. Pregled obrata klavnice s strani komisije VURS OU Kranj je bil opravljen v mesecu maju ter oktobru 2004. Ob pregledu ni bilo ugotovljenih odstopanj od predpisov, ki bi bili razlog za začasen umik odobritev. Pregleda sta bila namreč opravljena z namenom ugotavljanja strukture samega obrata ter ugotavljanja higiensko-tehničnega stanja klavnice, v kateri je v času klanja vedno prisoten uradni veterinar, ki opravlja pregled pred in po zakolu ter je odgovoren za izpolnjevanje veterinarsko-sanitarnega reda v obratu.

V okviru obiska FVO inšpekcije v tednu od 6. do 10. 12. 2004 je bil opravljen tudi pregled klavnice v Bohinju. Pri pregledu sta sodelovala dva inšpektorja FVO misije iz Dublina, dva predstavnika glavnega urada VURS-a iz Ljubljane ter trije predstavniki območnega urada VURS-a Kranj. V času pregleda se je v klavnici opravljalo klanje

govedi, obrat za predelavo mesa pa v času pregleda ni obratoval, ker vsa dela izvajajo z eno ekipo delavcev.

Glavna ugotovitev pregleda je bila, da so pomanjkljivo izvedeni nekateri higiensko-tehnični ukrepi, med katerimi je glavni pomanjkljivo izvedena ventilacija v kombinaciji s toplotno izolacijo objekta. Posledica te napake je bilo ustvarjanje kondenza na stropnih konstrukcijah ter na samem stropu. Hkrati je bilo ugotovljeno, da so se na stenah ter tleh predelave pojavile poškodbe, kar je bilo posledica nekvalitetne obnove v januarju 2003. Ti dve ugotovljeni nepravilnosti sta bili glavni razlog za začasen umik odobritev in posledično zaprtje obrata v Bohinju. Obratu je bila izdana ureditvena odločba za odpravo pomanjkljivosti. Nosilec dejavnosti je vse zahteve in odločbe relativno hitro izpolnil in tako je bil že 24. 12. 2004 opravljen ponovni komisijski pregled, na osnovi katerega so bile obratu vrnjene začasno odvzete odobritve, in klavnica v Bohinju tako lahko obratuje naprej.

Glede izpolnjevanja predpisov s področja veterinarstva, ki so povzeti po ustrezni zakonodaji Evropske unije, menimo, da veterinarska služba zagotavlja njihovo izvajanje in ustrezno ukrepa ob njihovi kršitvi. Obravnava obrata je bil v letu 2004 zaradi nespoštovanja predpisa kaznovan z mandatno kaznijo.

Obrat v Bohinju je bil torej zaprt pretežno zaradi neustreznega odvajanja pare in posledično kondenza. Uradni veterinar, ki bi moral pravočasno ukrepati, je bil premeščen na drugo delovno mesto.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca je bilo objavljeno v Poročevalcu državnega sveta št. 1/2005

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA FINANCE

na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede izvajanja zakona o dohodnini

V zvezi z vprašanjem državnega svetnika Jožeta Ilca glede izvajanja zakona o dohodnini (Ur. l. RS, št. 54/04, p. 56/04, p. 62/04, p. 63/04, 80/04 in 139/04), v nadaljevanju ZDoh-1) vam pojasnjujemo:

Podzakonski akti, potrebni za izvajanje ZDoh-1, so bili pravočasno izdani in objavljeni v Uradnem listu Republike Slovenije.

V skladu s 133. členom ZDoh-1 lahko minister za finance izda podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona. Navedeno pooblastilo daje ministru za finance možnost (ne pa tudi obveze), da poleg predpisov, ki morajo biti izdani na podlagi pooblastil v posameznih členih zakona, izda tudi druge predpise o izvajanju zakona.

Nadalje pojasnjujemo, da je minister za finance izkoristil možnost izdaje takšnega predpisa. Na podlagi 133. člena ZDoh-1 sta tako bila izdana Pravilnik o vsebini, načinu in rokih obveščanja Davčne uprave Republike Slovenije in Inšpektorata Republike Slovenije za delo o zaposlitvi dijaka ali študenta na podlagi napotnice pooblaščenice organizacije, ki opravlja delavnost posredovanja dela dijakom ali študentom (Uradni list RS, št. 142/04) in Pravilnik o izračunavanju,

objavi, pošiljanju in upoštevanju deležev rasti vrednosti premoženja kvalificiranega vzajemnega sklada pri izračunavanju davčne osnove od dohodka iz 3. točke drugega odstavka 81. člena ZDoh-1 (Uradni list RS, št. 130/04).

Priloga: Podzakonski akti, izdani na podlagi ZDoh-1

1. Pravilnik o metodologiji za izračun razlike med prihodki iz dohodnine, ki pripadajo občinam po ZDoh-1 in prihodki iz dohodnine, ki pripadajo občinam po ZDoh-1 (Ur. l. RS, št. 89/04)
2. Pravilnik o priznavanju škode in znižanju katastrskega dohodka zaradi naravnih nesreč na kmetijskih in gozdnih zemljiščih (Ur. l. RS, št. 130/04)
3. Pravilnik o izračunavanju, objavi, pošiljanju in upoštevanju deležev rasti vrednosti premoženja kvalificiranega vzajemnega sklada pri izračunavanju davčne osnove od dohodka iz 3. točke drugega odstavka 81. člena ZDoh-1 (Ur. l. RS, št. 130/04)
4. Pravilnik o pogojih za oprostitev plačila dohodnine od prejemkov iz medsosedske pomoči med kmetijskimi gospodarstvi v okviru strojnih krožkov (Ur. l. RS, št. 130/04)

5. Uredba o višini povračil stroškov v zvezi z delom in drugih dohodkov, ki se ne všteto v davčno osnovo (Ur. l. RS, št. 142/04)
6. Pravilnik o vsebini, načinu in rokih obveščanja Davčne uprave Republike Slovenije in Inšpektorata Republike Slovenije za delo o zaposlitvi dijaka ali študenta na podlagi napotnice pooblaščen organizacije, ki opravlja dejavnost posredovanja dela dijakom ali študentom (Ur. l. RS, št. 142/04)

*Vprašanje državnega svetnika
Jožeta Ilca je bilo objavljeno v
Poročevalcu državnega sveta
št. 1/2005*

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA ZDRAVJE

na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede opravljanja zdravniškega poklica na črno

V zvezi z vašim dopisom št. 501-01/932/11 z dne 22.12.2004 vam pošiljamo naslednji odgovor na pisno vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede opravljanja zdravniškega poklica na črno.

Ministrstvo za zdravje podatka o številu oseb, ki opravljajo zdravniški poklic v nasprotju z zakonom o zdravniški službi (Ur. l. RS, št. 36/04-prečiščeno besedilo), nima, kajti podatke o izdanih licencah in register zdravnikov vodi Zdravniška zbornica neposredno na podlagi zakona. Ministrstvo za zdravje bo v vseh zdravstvenih zavodih ter pri zasebnikih s koncesijo preverilo vse morebitne navedbe o zdravnikih, ki delajo na črno, in vas o izsledkih tudi pisno obvestilo. Pri tem pa je potrebno pripomniti, da mora delodajalec, ki sprejme v delovno razmerje osebo, ki naj bi samostojno opravljala zdravniško službo, preveriti, ali je ta oseba vpisana v register zdravnikov in ali ima veljavno licenco, sicer gre za kršenje prvega odstavka 7. člena zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 42/02), ki določa, da sta pri sklepanju in prenehanju pogodbe o zaposlitvi in v času trajanja delovnega razmerja delodajalec in delavec dolžna upoštevati določbe tega in drugih zakonov, ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb in drugih predpisov, kolektivnih pogodb in splošnih aktov delodajalca. Nadzor nad izvajanjem zakona o delovnih razmerjih pa opravlja delovna inšpekcija.

V skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena in v povezavi z 80. členom zakona o zdravstveni dejavnosti (Ur. l. RS, št. 36/04-prečiščeno besedilo in 80/04) upravni nadzor nad zakonitostjo dela zdravstvenih zavodov in zasebnih zdravstvenih delavcev izvaja Ministrstvo za zdravje. Izredne upravne nadzore Ministrstvo za zdravje izvaja na podlagi zahteve oziroma pobude bolnika, njihovega svojca ali skrbnika, zdravstvenega zavoda, delodajalca, pristojne zbornice, sodišča ali po lastni presoji.

Glede vprašanja preverjanja strokovnega znanja kandidatov je potrebno razlikovati med dvema sistemoma priznavanja. Prvi je sistem vzajemnega priznavanja kvalifikacij za opravljanje regularnih poklicev v Sloveniji državljanov držav članic EU, drugi je sistem nostrifikacije v tujini pridobljenih šolskih spričeval, ki ga vodi Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport oziroma ustrezen visokošolski zavod.

Za vzpostavitev sistema priznavanja kvalifikacij za opravljanje regularnih poklicev prehodno obdobje ne velja, zato je Republika Slovenija pričela izvajati postopke priznavanja kvalifikacij za opravljanje regularnih poklicev oziroma regularnih poklicnih dejavnosti z dnem polnopravnega članstva Republike Slovenije v Evropski uniji. Zakon o postopku priznavanja kvalifikacij državljanom držav članic Evropske unije za opravljanje regularnih poklicev oziroma regularnih poklicnih dejavnosti v Republiki Sloveniji - ZPKEU (Ur. l. RS, št. 21/02) vzpostavlja mehanizem priznavanja regularnih poklicev in regularnih poklicnih dejavnosti državljanom držav članic EU v Republiki Sloveniji in določa Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve (v nadaljnjem besedilu: MDDSZ) kot organ, ki vodi

postopke priznavanja tako za področne direktive kakor za splošni sistem priznavanja.

V primeru priznavanja kvalifikacij za opravljanje reguliranega poklica oziroma regulirane poklicne dejavnosti po področnih direktivah govorimo o avtomatičnem priznavanju, ki velja samo za točno določene regulirane poklice (zdravnik, doktor dentalne medicine, diplomirana medicinska sestra, diplomirana babica, arhitekt, veterinar, magister farmacije). Področne direktive predstavljajo sporazum držav članic o minimalnih standardnih usposabljanja in izobraževanja ter delovnih izkušenj, potrebnih za kvalifikacijo na tem področju in dogovor o ustreznih dokazilih, ki izkazujejo tako kvalifikacijo, zato je avtomatično priznavanje tudi možno. Vsaka postavitev dodatnega pogoja pomeni kršitev načel pravnega reda Evropske unije, kar pomeni, da se njihovega strokovnega znanja v postopku priznavanja kvalifikacij ter v postopku pridobitve licence ne preverja.

Kandidati državljani držav članic EU vlogo z dokazili, ki so navedena v Seznamu, pošljejo na MDDSZ. Dokazila se predložijo v overjenem prevodu, ki mu je priložena kopija izvornika. MDDSZ lahko po potrebi zahteva, da kandidat predloži izvornik v vpogled.

V primeru, da obstaja upravičeni dvom, lahko MDDSZ od pristojnih organov drugih držav članic EU zahteva potrdilo o verodostojnosti diplom, spričeval in drugih dokazil in/ali potrdilo o tem, da kandidat izpolnjuje minimalne zahteve za posamezni poklic iz področnih direktiv.

Drugi sistem, sistem nostrifikacije, velja za državljane držav, ki niso članice EGS in Švice. Sam postopek nostrifikacije se začne na podlagi vloge za nostrifikacijo v tujini pridobljenega spričevala. Vložnik mora vlogi priložiti diplomu o končani šoli v izvorniku; namesto izvornika se lahko priloži njegov dvojniki oziroma drug nadaljnji izvod, ki v skladu z zakoni države, v kateri je bila šola končana, nadomešča izvorno spričevalo; priložiti je treba še tri overjene prevode izvornika, dvojniki oziroma drugega nadaljnega izvoda. V tem postopku se strokovno znanje kandidatov ne preverja, ampak pristojni organ pri odločanju o nostrifikaciji v tujini pridobljenega spričevala upošteva sistem šolanja v zadevni tuji državi, predmetnik oziroma učni načrt in program šole, na kateri je bilo spričevalo pridobljeno, pogoje za sprejem v šolo, trajanje šolanja, pravice, ki jih daje spričevalo v državi, v kateri je bilo pridobljeno, ter druge okoliščine, ki so pomembne za nostrifikacijo. Vlagatelj z odločbo o nostrifikaciji pridobi slovenski strokovni naslov. Za nostrifikacijo v tujini pridobljene zdravniške diplome je pristojna Medicinska fakulteta v Ljubljani.

Po nostrifikaciji oseba opravlja strokovni izpit za poklic zdravnika na Ministrstvu za zdravje. Strokovni izpit obsega preverjanje znanja iz Urgentne medicine in Osnove pravne ureditve s področja zdravstvene dejavnosti ter zdravstvenega varstva in zdravstvenega zavarovanja. Zdravnikom, ki so diplomirali in opravili

pripravnitvo in strokovni izpit na področju zdravstvene dejavnosti pred 25. junijem 1991 v eni od republik bivše SFR Jugoslavije, se diploma in strokovni izpit priznata (diplome ni potrebno nostrificirati). Na Ministrstvu za zdravje morajo opraviti samo strokovni izpit iz predmeta Osnovne pravne ureditve s področja zdravstvene dejavnosti ter zdravstvenega varstva in zdravstvenega zavarovanja. Ob izpolnjenih zgornjih pogojih kandidat vloži vlogo za priznanje specialističnega naziva, pridobljenega v tujini, na Zdravniško zbornico Slovenije, ki je pristojna za preverjanje veljavnosti v tujini opravljene specializacije. Na podlagi vseh dokazil Zdravniška zbornica Slovenije kandidatu naloži izpolnitev določenih pogojev, kot je npr. opravljanje izpita iz urgentne medicine, tri do

dvanajstmesečno prilagoditveno obdobje in opravljanje preizkusa usposobljenosti iz teoretičnega in praktičnega znanja s področja specializacije. V kolikor Zdravniška zbornica Slovenije meni, da bi bilo potrebno kandidatu naložiti daljše prilagoditveno obdobje od 12 mesecev, se specialistični naziv, pridobljen v tujini, ne prizna.

*Vprašanje državnega svetnika
Jožeta Ilca je bilo objavljeno v
Poročevalcu državnega sveta
št. 1/2005*

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA KULTURO

na vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca glede financiranja lokalnih radijskih in televizijskih programov

Na vprašanje državnega svetnika g. Marjana Maučeca v zvezi s financiranjem radijskih in televizijskih programov posebnega pomena vam posredujemo naslednji odgovor.

Ustavno sodišče Republike Slovenije je dne 5. 2. 2004 razveljavilo drugi odstavek 82. člena zakona o medijih (Ur. l. RS, št. 35/01, 62/03, 113/03 - odl. US, 16/04 - odl. US in 123/04 - odl. US: v nadaljevanju ZMed) ter Pravilnik o merilih za financiranje programskih vsebin radijskih in televizijskih programov s statusom lokalnega, regionalnega ali študentskega pomena (Ur. l. RS, št. 109/02: v nadaljevanju Pravilnik).

V skladu z odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o neskladju drugega odstavka 82. člena ZMed, je Ministrstvo za kulturo v predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah ZMed predlagalo novo določbo za zagotavljanje sredstev za sofinanciranje priprave programskih vsebin lokalnih, regionalnih in študentskih programov, ki je v predlogu predvidena v okviru 4. člena ZMed, ki opredeljuje javni interes na področju medijev. Predlog nove določbe se je spremenil tako, da se je dodal nov odstavek, ki pravi, da Republika Slovenija posebej podpira pripravo programskih vsebin lokalnih in regionalnih ter študentskih programov.

O predlogu zakona se do izteka mandatne dobe državnega zbora še ni začela razprava, zato se na podlagi 122. člena poslovnika državnega zbora šteje, da ni bil vložen.

Za izgradnjo, vzdrževanje in obratovanje oddajno prenosnega omrežja za posredovanje programov iz 77., 79., 80. in 81. člena se sredstva zagotavljajo iz državnega proračuna. Na podlagi 4. člena ZMed je bil objavljen Redni letni javni projektni razpis za sofinanciranje ustvarjanja programskih vsebin in razvoja tehnične infrastrukture na področju medijev v letu 2004 (JPR 20 - MED-2004), v katerem so se pri izboru projektov razvoja tehnične infrastrukture prednostno obravnavali prijavitelji s statusom lokalnega, regionalnega, študentskega ali nepridobitnega radijskega ali televizijskega programa.

Na Ministrstvu za kulturo, v Direktoratu za medije, je že imenovana delovna skupina, ki je zadolžena za analizo ZMed, hkrati pa bo pripravila tudi nov predlog zakona o spremembah in dopolnitvah ZMed, kateri bo vključeval tudi rešitev tega vprašanja.

*Vprašanje državnega svetnika
Marjana Maučeca je bilo
objavljeno v Poročevalcu
državnega sveta št. 1/2005*

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Marka Juvančiča v zvezi z odločitvijo javnega zavoda Knjižnica Šiška glede ponovne uvedbe splošne članarine

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča v zvezi z odločitvijo javnega zavoda Knjižnica Šiška glede ponovne uvedbe splošne članarine in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča in predlaga Ministrstvu za kulturo, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča se glasijo:

Kakšno je stališče Ministrstva za kulturo k odločitvi javnega zavoda Knjižnica Šiška, da s 1.1.2005 ponovno uvede splošno članarino v višini 3000,00 sit letno?

Če Ali je navedena odločitev v skladu z določili Zakona o knjižničarstvu in v skladu z Uredbo o osnovnih storitvah knjižnic? e da, prosim navedite merila in pogoje, v skladu s katerimi se tako zbrana sredstva lahko uporabijo.

Obrazložitev:

Uporabniki storitev knjižnice Šiška so bili konec leta 2004 neprijetno presenečeni nad obvestili, ki so jih prejeli v knjižnici, in sicer, da ljubljanske splošne knjižnice z letom 2005 uvajajo enoten cenik storitev tudi enotno ceno za članarino.

Dejstvo je, da v knjižnici Šiški članarine ni bilo od leta 1992, ko so lahko člani uporabljali storitve brezplačno, zato je nedopustno, da se sedaj na tak način zmanjšuje dostopnost zainteresiranim uporabnikom do koriščenja različnih storitev knjižnice.

Nesprejemljivost takega ravnanja je dodatno utemeljena, zato ker je pokritje stroškov delovanja knjižnice zagotovljeno v okviru financiranja javne službe s strani lokalnih skupnosti.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca glede umetnin, ki jih je Kraljevina Italija odpeljala iz območij sedanjih primorskih občin

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca glede umetnin, ki jih je Kraljevina Italija odpeljala iz območij sedanjih primorskih občin, in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za kulturo in Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

1. Koliko umetnin je Kraljevina Italija odpeljala iz območij sedanjih primorskih občin?
2. Ali Slovenija razpolaga s seznamom odpeljanih umetnin?
3. Kje se sedaj nahajajo umetnine?
4. Ali Republika Slovenija zahteva vrnitev odpeljanih umetnin in kakšen bo odgovor?
5. Kakšen bo postopek slovenskih organov v bodoče?

Obrazložitev:

Organi Kraljevine Italije so v letu 1940 odpeljali iz sedanjih primorskih občin številne umetnine in dragocenosti. Odpeljano niso vrnil in predmete še vedno zadržujejo. Tako ravnanje je bilo nezakonito že od vsega začetka. Umetniški predmeti so imeli svoje lastnike. Predmeti so bili enostavno zaseženi in za ohranjevanje zaplembe ni nobenega razloga. Dolžnost vsake države je, da skrbi in varuje svojo kulturno dediščino. Če je nekaj brez osnove odnešeno ali odpeljano izven države, to ni ovira, da pristojni slovenski organi ne uvedejo ustreznih postopkov, da se samovoljno odnešeni predmeti odkrijejo, vrnejo in zopet shranijo na isto mesto, od koder so bili vzeti.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kulturo in Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi ponovnega vprašanja državnega svetnika mag. Adolfa Zupana v zvezi z upoštevanjem določb glede dolžine reševanja upravnih zadev

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval ponovno vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana v zvezi z upoštevanjem določb glede dolžine reševanja upravnih zadev in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira ponovno vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana in predlaga Vladi Republike Slovenije in Ministrstvu za okolje in prostor, da ponovno vprašanje preuči in nanj odgovori.

Ponovno vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana se glasi:

Kaj bosta storila Vlada Republike Slovenije in Ministrstvo za okolje in prostor, da se bodo začele upoštevati zakonske določbe glede dolžine reševanja upravnih zadev, tako kot to določa zakon o splošnem upravnem postopku?

Obrazložitev:

Po drugem odstavku 120. člena Ustave Republike Slovenije upravni organi opravljajo svoje delo samostojno v okviru in na podlagi ustave in zakonov. Ustavna opredelitev zajema tako vlado kot Ministrstvo za okolje in prostor. S konkretnimi upravnimi akti, kamor se uvrščajo tudi odločitve o pritožbah zoper gradbena dovoljenja, nastopa ministrstvo kot državni organ, ki priznava pravice ali določa obveznosti. O pritožbah bi moral odločiti v roku dveh mesecev, kot to določa zakon o splošnem upravnem postopku. Ministrstvo je na predhodno postavljeno vprašanje z dopisom št. 021-64/2004 RS z dne 10. 12. 2004 odgovorilo, da se zaveda, da postopki pridobivanja

gradbenih dovolj za prizadete stranke potekajo prepočasi in da ministrstvo kot organ druge stopnje ne odloča o pritožbah v zakonskem roku. V dejanskem zaostanku glede na zakonski rok 2 mesecev je 340 zadev. Ministrstvo je navedlo, da je uspelo skrajšati dobo čakanja na odločitve iz 2 let na 4 mesece, kar pa za uresničevanje pravic že po zakonu ni dovolj hitro. Stiska ljudi se tako povečuje, povečujejo se tudi njihovi stroški pri gradnji. Država in njeni organi so dolžni spoštovati ustavo in zakon kot tudi vsi ostali prebivalci Republike Slovenije. Če država za graditev zahteva gradbeno dovoljenje, naj tudi omogoči njegovo čim hitrejšo pridobitev ali zavrnitev, ne pa da grobo posega v uresničevanje in omejevanje človekovih pravic.

Vlada Republike Slovenije je odgovorna za politiko države, za delo posameznega ministrstva pa pristojni minister, zato pozivam oba organa, da odpravita nezakonito stanje, saj se zavestno ignoriranje zakonskih določb enostavno ne more dopustiti.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije in Ministrstvu za okolje in prostor, da ponovno vprašanje preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Marjana Maučeca v zvezi z odgovornostjo Nezavisne države Hrvatske - NDH glede škode na delu okupiranega slovenskega ozemlja

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca v zvezi z odgovornostjo Nezavisne države Hrvatske - NDH glede škode na delu okupiranega slovenskega ozemlja in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca in predlaga Ministrstvu za pravosodje, da vprašanje preuči in nanju odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca se glasita:

Ali izhaja iz mirovnega sporazuma z dne 10. 2. 1947, ki je bil podpisan v Parizu, da je bila "Nezavisna država Hrvatska - NDH" del hitlerjevske koalicije?

Če ne, kdo je odgovoren za škodo, ki jo je NDH povzročila na delu okupiranega slovenskega ozemlja?

Obrazložitev:

Po mnenju državnega pravobranilstva (odgovor na poslansko vprašanje Zmaga Jelinčiča Plemenitega št. 054-01-63/04 z dne

6.1.2005) je bila NDH priznana le v okviru hitlerjevske koalicije v Evropi in je s koncem II. svetovne vojne prenehala obstajati. NDH je nastala leta 1941 in je pridobila del slovenskega ozemlja s podpisom dogovora med NDH in Nemčijo. V tem smislu je torej odgovorna za povzročeno škodo, ki so jo povzročile okupatorske oblasti NDH, kot to ugotavlja tudi državno pravobranilstvo. Državno pravobranilstvo v gornjem odgovoru navaja, da ne razpolaga s podatki glede morebitne ureditve njenega pravnega nasledstva, zaradi česar je vprašljivo tudi golo navajanje pravobranilstva, da je bila NDH priznana le v okviru hitlerjevske koalicije. Iz škode, ki je bila storjena na slovenskem ozemlju, nedvomno izhaja tudi določen del koristi, ki je bila prenesena na NDH; torej hrvaško ozemlje. Z razpadom NDH je njeno premoženje (in s tem odgovornost za povzročeno škodo) prešlo na njene naslednike. Ti pa so odgovorni za povzročeno škodo, ki je bila storjena na slovenskem ozemlju. Na pravobranilstvu je torej dolžnost, da te naslednike ugotovi in sproži ustrezne postopke.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za pravosodje, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanju v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča glede zgradbe nekdanjega veleposlaništva SFRJ v Washingtonu

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča glede zgradbe nekdanjega veleposlaništva SFRJ v Washingtonu in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča se glasijo:

1. V kakšnem stanju se nahaja zgradba nekdanjega veleposlaništva SFRJ na Kalifornijski ulici v Washingtonu, katerega je konec meseca januarja 2002 prevzel tedanji slovenski veleposlanik v Združenih državah Amerike?
2. Ali ima Republika Slovenija namen navedeno zgradbo obnoviti in vanjo preseliti slovensko veleposlaništvo, ki se danes nahaja v utesnjenih prostorih na "New Hampshire Avenue"? Če da, zakaj slednje še ni bilo izvedeno v preteklih skoraj treh letih od prevzema zgradbe?
3. Ali je Republika Slovenija formalno vpisana kot lastnica nekdanjega veleposlaništva SFRJ v Washingtonu in koliko so znašali vsi stroški vzdrževanja prostorov v navedeni zgradbi v obdobju od prevzema ključev zgradbe do 31. 12. 2004?

4. Kdo danes operativno, "v praksi" izvaja dela in naloge skrbnika zgradbe nekdanjega veleposlaništva SFRJ v Washingtonu?

Obrazložitev:

V skladu s sporazumom o vprašanih nasledstva in razdelitvi premoženja nekdanje SFRJ je bilo washingtonsko veleposlaništvo v skupini tistih, ki so si jih države naslednice nekdanje SFRJ najprej razdelile. V skladu z navedenim sporazumom je veleposlaništvo v ameriškem glavnem mestu pripadlo Sloveniji, kar je bilo takrat sprejeto z veliko mero optimizma, celo navdušenjem, kajti realna je postala možnost, da Republika Slovenija končno pridobi primerne prostore in s tem izboljša pogoje delovanja našega veleposlaništva v Združenih državah Amerike.

Slednje je še toliko pomembnejše, ker je Slovenija v preteklosti že zamudila enkratno možnost nakupa zgradbe za ureditev primernih

prostorov svojega diplomatskega predstavništva, v kateri sicer danes deluje veleposlaništvo sosednje Republike Hrvaške.

Zdajšnji prostori slovenskega veleposlaništva v Washingtonu so neprimerni za izvedbo kakršnihkoli "malo večjih" sprejemov, ki so nujni in se tako mnogokrat dogajajo v dragih najetih prostorih v središču mesta, kar verjetno predstavlja stroške, ki bi jih bilo mogoče odpraviti z ureditvijo novih prostorov v pred leti na novo pridobljeni zgradbi.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Marka Juvančiča glede preselitve konzulata Republike Slovenije iz Clevelanda v Chicago

Državni svet Republike Slovenije je na 29. seji, dne 19. 1. 2005, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča glede preselitve konzulata Republike Slovenije iz Clevelanda v Chicago in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Marka Juvančiča se glasijo:

Ali ima Vlada Republike Slovenije kakršnekoli namere, da se konzulat Republike Slovenije, ki danes deluje v Clevelandu, preseli v Chicago?

Ali je izdelana analiza možnosti preselitve sedanjega slovenskega konzulata iz mestnega centra Clevelanda v prostore, nedaleč od

tam lociranega Slovenskega kulturnega doma, ki bi s tem pridobil pomembno novo vsebino za delovanje v prihodnje? Če da, kakšne so ugotovitve te analize?

Obrazložitev:

Nedavna informacija o morebitni preselitvi slovenskega konzulata iz Clevelanda v Chicago je povzročila mnoga ugibanja, saj bi številnim tamkajšnjim državljanom Republike Slovenije otežila izvajanje posameznih opravil in bi tudi sicer negativno vplivala na številne aktivnosti in vsakdan tamkajšnje slovenske skupnosti. Odgovor s strani uradnih predstavnikov Vlade Republike Slovenije bi take govornice pojasnil.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA ZUNANJE ZADEVE

na vprašanje državnega svetnika Marka Juvančiča glede preselitve generalnega konzulata Republike Slovenije iz Clevelanda v Chicago

V zvezi z vprašanji svetnika Državnega sveta Republike Slovenije g. Marka Juvančiča glede preselitve generalnega konzulata Republike Slovenije iz Clevelanda v Chicago Vam sporočamo naslednje:

Generalni konzul Republike Slovenije v Clevelandu g. Marcel Koprof se je predčasno vrnil v Slovenijo zaradi prevzema novih dolžnosti.

V Ministrstvu za zunanje zadeve poteka postopek za izbiro novega generalnega konzula. V času do njegovega imenovanja bo posle iz konzularnega področja, ki ga pokriva generalni konzulat Republike Slovenije v Clevelandu, opravljalo Veleposlaništvo Republike Slovenije v Washingtonu.

O drugih vprašanih, ki jih postavlja državni svetnik g. Marko Juvančič, Vlada Republike Slovenije ni odločala.

Mnenje komisije za družbene dejavnosti k pobudi državnega svetnika Antona Peršaka glede predloga zakona o spremembi in dopolnitvah zakona o dohodnini

Komisija državnega sveta za družbene dejavnosti je na 25. seji, dne 15.12.2004, obravnavala pobudo državnega svetnika Antona Peršaka glede predloga zakona o spremembi in dopolnitvah zakona o dohodnini in jo **podprla**.

Komisija podpira pobudo državnega svetnika Antona Peršaka, ker sledi obrazložitvi odložnega veta državnega sveta na zakon o dohodnini, ki ga je sprejel na 2. izredni seji, dne 23. 4. 2004, in meni, da obdavčevanje po veljavnem zakonu o dohodnini pomeni dejansko znižanje sredstev za področje kulture oziroma znanosti in na ta način posega tudi v kulturno politiko Republike Slovenije.

Komisija dodatno opozarja tudi na zahteve, ki jih je državni svet sprožil z odložnim vetom na zakon o dohodnini v zvezi s 100. členom, ker zakonodajalec ni upošteval olajšave za prejemnike občasne ali začasne nege ali pomoči invalidom, ki jih fizičnim osebam izplačujejo invalidske organizacije. Komisija meni, da gre za olajšavo, ki jo najtežji invalidi utemeljeno potrebujejo, saj so povsem odvisni od fizične pomoči drugega človeka. Takšno delo ni niti privlačno niti kako drugače cenjeno in je ta davčna olajšava po dolgoletnih izkušnjah invalidskih organizacij pač tista materialna stimulacija, ki omogoča, da invalidi dobijo najnujnejšo oskrbo in nego v dnevnikih aktivnostih.

POSVET

MIROVNE POGODBE S SOSEDNJIMI DRŽAVAMI IN NJIHOVO URESNIČEVANJE - NA PAPIRJU IN V STVARNOSTI, V NOVIH POGOJIH

Državni svet Republike Slovenije je skupaj z društvom **Občanski forum** in **Slovenskim društvom za mednarodne odnose**, 30. septembra 2004 organiziral posvet z naslovom "Mirovne pogodbe s sosednjimi državami in njihovo uresničevanje - na papirju in v stvarnosti, v novih pogojih".

Posvet je vodil predsednik društva Občanski forum **Vladimir Braco Mušič**, ki je uvodoma opisal dejavnost društva in poudaril, da so skupaj z Državnim svetom pripravili že 22 posvetov ter izdali precejšnje število knjig in zbornikov. V nadaljevanju je poudaril, da je posvet namenjen aktualizaciji in iskanju odgovorov na odprta vprašanja sodelovanja s sosednjimi državami, ki jih je vzpodbudil izid knjige dr. Iva Murka "Meje in odnosi s sosedomi" ter 50-letnica podpisa Londonskega memoranduma. Ob tem se je g. Mušič spomnil tudi avgusta 2004 umrlega Vladimirja Velebita, ki mu je pripisal velike zasluge, da je prišlo do srečanja Churchill-Tito in podpisa Londonskega memoranduma, kar je po njegovih besedah še zlasti pomembno prav z vidika interesov Slovencev in Slovenije. Kot je še uvodoma dejal g. Mušič, je bil namen posveta zelo ambiciozen, saj je vseboval mejno problematiko, položaj manjšin, premoženjsko pravne zadeve, vračanje arhivov in kulturnih dobrin, čezmejno gospodarsko, transportno, ekološko in drugo sodelovanje oz. projekte, in poudaril, da so bili referati usmerjeni predvsem v današnje in jutrišnje aktualne dogodke, zaključki pa bodo verjetno lahko služili kot napotilo novemu parlamentu in novi vladi.

Kot prvi razpravljalec je spregovoril **dr. Jože Pirjevec**. Najprej je ugotovil, da smo Slovenci ob koncu II. svetovne vojne kot

zmagovalci lahko prvič v svoji zgodovini poudarili problem svojih meja, vendar pa nismo bili dovolj močni, da bi jih lahko tudi uspešno ubranili in ohranili. Izpostavil je podpis Pariške mirovne pogodbe 10. februarja 1947, kjer se je po njegovem mnenju že pokazala določena politična naravnost Italije, ki ji je sledila skozi vsa desetletja in ji, kot je dejal, sledi še danes, kar se kaže tudi skozi vsa dogajanja okoli podpisa Osimskih sporazumov. Dr. Pirjevec se je v nadaljevanju dotaknil tudi problematike koroških Slovencev. Kljub negativnemu odnosu Avstrije do Slovencev, živčih na Koroškem, je menil, da je Avstrija z uvedbo dvojezičnega poučevanja v osnovnih šolah na dvojezičnem področju vendarle naredila zelo pozitivno potezo, ki bi, če bi jo tudi dejansko uresničila, rešila marsikatero kasnejše odprto vprašanje.

Naslednji razpravljalec je bil **dr. Marko Kosin**, ki je svoje predavanje navezal predvsem na prizadevanja za priključitev Primorske. Osredotočil se je na tri vprašanja:

1. Ali bi brez NOB Slovenija dobila Primorsko oz. ali bi se naše zahodne meje sploh spremenile?

Poudaril je, da zgodovinska dejstva kažejo, da zahodni zavezniki Primorske Jugoslaviji niso nikoli izrecno obljubili. Churchill je Titu jasno povedal, da Jugoslavija ne more dobiti Trsta, vendar zavezniki niso mogli ignorirati odločilnega osvobodilnega boja primorskega ljudstva in tako je bil največji del Primorske že leta 1945 skozi cono B praktično vključen v Jugoslavijo, kar pomeni, po besedah dr. Kosina, da brez NOB in plebiscitarne volje primorskega ljudstva med vojno priključitve večjega dela Primorske Jugoslaviji ne bi bilo.

2. Samo odločna reakcija Jugoslavije je zagotovila delitev nekdanjega STO, ki so ga zahodne sile najprej hotele v celoti prepustiti Italiji.

Ta trditev se navezuje na 50-letnico londonske spomenice o soglasju. Z njo so zavezniki Jugoslaviji priznali Cono B nekdanjega STO in del Cone A. Tako smo dobili Luko Koper, s tem pa morsko okno v svet ter obalo s tremi mesti.

3. Kako je Jugoslavija poskušala zavarovati slovensko manjšino oz. obe manjšini, potem ko je z Osimsko pogodbo nehal veljati posebni status?

Italija nikakor ni bila pripravljena, da bi o varstvu manjšin sprejela kakšne mednarodne obveznosti. Zaradi tega njenega stališča je prišlo skoraj do enoletne prekinitve pogajanj za sklenitev Osimskih sporazumov. Na koncu so Italijani vendarle v preambulo vključili načelo o največjem možnem varstvu manjšin, poleg tega pa je v 8. členu zapisano, da bosta obe strani v veljavi ohranili notranje ukrepe, ki sta jih že sprejeli, in da bo v okviru notranjega prava pripadnikom manjšin zagotovljena enaka raven varstva. Italija je šele 2001 sprejela zaščitni zakon, vendar je vprašanje, če in kako se uresničuje.

Dr. Borut Bohte je spregovoril o odprtih vprašanih avstrijskega državnega arhiva. Pravna podlaga za vrnitev arhivskega gradiva je bil arhivski sporazum med tedanjo državo SHS in Republiko Avstrijo iz leta 1923. Po dolgih letih pogajanj je Jugoslavija 1960 leta Avstriji izročila seznam zahtev. 1961 je prišlo do pogajanj, vendar brez uspeha. 1975 so se pogajanja nadaljevala. Oblikovano je bilo 6 skupin (za gradivo v dunajskih arhivih in drugih kulturnih institucijah, za štajerski deželni arhiv, za koroški in tirolski deželni arhiv ter rudarsko glavarstvo, za muzeje, za avstrijske zahteve do jugoslovanskih arhivov in za restitucijo). Do leta 1991 je delo teklo neprekinjeno. Izvršeno je bilo 11 predaj arhivskega gradiva, ob razpadu Jugoslavije pogajanja niso bila zaključena, tako da je ostalo veliko nerešenih vprašanj, kot na primer izročitev že odobrenega gradiva, izročitev kopij, rokopisov, izvrševanje že dogovorjenega, itd. Po razpadu Jugoslavije je Avstrija zavračala nadaljnja pogajanja okoli vračanja arhivskega gradiva, vendar je 1992 Vlada RS potrdila Predlog za sklenitev dogovora med Republiko Slovenijo in Republiko Avstrijo o dokončni ureditvi arhivskega vprašanja ter imenovala slovensko delegacijo, ki naj bi opravila potrebne dogovore. Delegacija je 1993 predlagala sestanek na Dunaju, kjer so avstrijski predstavniki sporočili, da je zanje sporazum ničen. Kontakti so potem potekali na ravni kolegialne povezanosti med strokovnjaki, vendar je 2001 vseeno prišlo do zamenjave arhivskega gradiva med Arhivom Republike Slovenije in Koroškim deželnim arhivom v okviru rešitve, dogovorjene v času pogajanj med Jugoslavijo in Avstrijo.

Naslednja razpravljalka **dr. Milica Kacin Wohinz** je delo Iva Murka označila za izjemno in ga imenovala za "diplomatsko zgodovino po drugi svetovni vojni". V nadaljevanju razprave se je osredotočila na tematiko vojnih grobov. Po razpadu Jugoslavije je bila Italija mnenja, da morata krivdo za tragična dogajanja prevzeti Slovenija in Hrvaška. Leta 1992 je prišlo do ustanovitve mešane slovensko italijanske zgodovinsko kulturne 14 članske komisije, ki je delovala 8 let. Delo je zaključila leta 2000 s soglasnim sprejemom končnega 30 strani obsegajočega poročila, ki so ga izročili obema zunanjima ministroma, vendar zlepa ni prišlo do objave dokumenta. Kot je poudarila dr. Kacin Wohinzeva, italijanska stran poročila ni želela objaviti zato, ker bi to lahko pomenilo uradno stališče Italije do delikatne in celo zloglasne zgodovinske preteklosti, slovenska vlada pa je očitno pristala na molk. Na italijansko stran je pritiskala njihova desnica, na slovensko vlado pa so Primorci naslovili javni poziv za objavo. V Primorskih novicah je bilo nato brez vednosti članov komisije objavljeno nepopolno poročilo, kar je sprožilo javni protest

članov komisije, ki so se nato odločili za objavo dokončanega poročila v dnevnem tisku Slovenije in Italije. To pa je spet sprožilo polemike na italijanski strani, češ da so italijanski člani komisije popustili slovenskim. Poročilo je bilo do zdaj že 20-krat ponatisnjeno, še posebej zanimivo pa je bilo v času vstopa Slovenije v EU, in sicer kot zgled sodelovanja dveh sosednjih narodov.

Dr. Marija Oblak Čarni je podala kratek pregled določil o arhivih v mednarodnih pogodbah. Poudarila je, da so arhivi del za proučevanje zgodovine, za uveljavljanje pravic državljanom in nujno potrebni za funkcioniranje države in da se je v mednarodnem življenju uveljavila praksa, da spremembo državnega ozemlja vselej spremlja prenos arhivov. Slovenija je doživela številne take spremembe.

Leta 1922 so naslednice države Avstroogrske podpisale Rimsko konvencijo, ki naj bi uredila vprašanje arhivov. Določbe so zadevale tako Slovenijo kot Jugoslavijo. Leto kasneje je bil podpisan arhivski sporazum med Jugoslavijo in Avstrijo, vendar se je ta izpolnitvi sporazuma izmikala. Do pogajanj je končno prišlo šele leta 1958, vendar so se ta do leta 1973 prekinila, po letu 1975 pa na pobudo Arhivskega društva Slovenije, ki je pripravilo odprto pismo na to temo, spet nadaljevala. Po osamosvojitvi Slovenije so se pogajanja spet ustavila, čeprav bi bilo potrebno samo izpolniti že dogovorjeno. Kar zadeva Italijo, so bile glavne obveze Italije o vračanju in izročanju arhivov in kulturnih predmetov zapisane v mirovni pogodbi iz leta 1947. Italijanska stran je izročila gradivo, potrebno za upravljanje, vprašanje kulturnih dobrin pa je bilo načeloma rešeno s sporazumom o restituciji kulturnih dobrin 1961. leta, dosledno pa je odklanjala vsako pogajanje o vrnitvi kulturnih dobrin in arhivov z jugoslovanskega dela nekdanjega svobodnega tržaškega ozemlja. Po osamosvojitvi Slovenije je ta Italiji izročila revidiran seznam slovenskih zahtev, vendar do pogajanj zaradi ohladitve odnosov med državama ni prišlo.

Z Madžarsko je do pogajanj o izročitvi zgodovinskih dokumentov prišlo po koncu I. in II. svetovne vojne. Nekaj gradiva je Madžarska vrnila, vendar slovenske zahteve do te države niso bilo nikoli jasno definirane.

Zadnji sporazum o nasledstvu po bivši državi Jugoslaviji je bil leta 2001 podpisan s Hrvaško. Ta naj bi se zdaj začel postopoma uresničevati.

Meja v Piranskem zalivu - ali je potrebno še eno arbitriranje? je dal naslov svojemu prispevku **dr. Jože Kunič**. Poudaril je, da je jasno zarisana meja nekaj izjemno pomembnega in da so meje in odnosi s sosedami elementi, ki so v tesni povezanosti in soodvisnosti. Menil je, da bi pri vprašanju meje s Hrvaško moralo priti do uskladitve strokovnih mnenj, kar je po njegovih besedah osnova za nadaljnje politične odločitve. Ob tem se pojavlja nekaj vprašanj:

1. Ali je trditev, da morje ni bilo razdeljeno med socialistične republike, torej da je morje pripadalo vsem republikam in pokrajinam v času obstoja SFRJ, skladna z Ustavo SFRJ, veljavno na dan razpada SFRJ?
2. Ali je verjetno, da je arbitražna komisija, ki jo je EU ustanovila leta 1991, spregledala morski del meje med Slovenijo in Hrvaško (Badinterjeva komisija)?
3. Ali je mnenje prej omenjene komisije res tako nejasno, da ga ni mogoče uporabiti na primeru morske meje?

Na ta vprašanja po mnenju dr. Kuniča ta trenutek še ni odgovorov, poudaril pa je, da bi se verjetno pokazali, če bi se znala opredeliti stroka. Menil je, da so vsekakor potrebni novi dogovori in da je dobra osnova za nadaljnje dogovore že parafiran sporazum Drnovšek - Račan.

Dr. Vladimir Klemenčič je na posvetu spregovoril o odnosu Slovenije do manjšin v sosednjih državah v novih razmerah evropske regionalne, prostorske in kmetijske politike. Poudaril je, da pričujoči posvet odpira nov problem, kako ravnati v bodoče, da bomo izkoristili odprtost meje za prekomejno povezovanje s pripadniki manjšine oz. obmejnimi prostorom v Italiji, Avstriji in na Madžarskem. Kot je ugotovil, meddržavni dogovori, ki se nanašajo na človekove pravice in s tem na pravice zaščite narodnih manjšin v sosednjih državah, niso v celoti izpolnjeni. Tam živeči pripadniki slovenske manjšine so zato po njegovem podvrženi procesu asimilacije in hitremu številčnemu nazadovanju. Ob tem se zastavlja vprašanje, kaj lahko stori Slovenija za popravilo krivic, ki so bile slovenski manjšini v Avstriji, Italiji in na Madžarskem storjene po I. in II. svetovni vojni oz. kako pravice slovenske manjšine uskladiti z meddržavnimi pogodbami, ki jih je nekdanja Jugoslavija podpisala s sosednjimi državami in jih je Slovenija nasledila po osamosvojitvi. Z vključitvijo Slovenije v EU se pojavljajo nove možnosti za zaščito manjšin. Bistveno pri tem je, po besedah dr. Klemenčiča, izraba možnosti koriščenja denarnih sredstev iz strukturnih skladov. S tem bi se namreč preprečilo zaostajanje v regionalnem, socialnem in kmetijskem razvoju, vprašanje je le, koliko sredstev iz evropskih skladov se bo dalo koristiti, saj je pri tem potrebno zagotoviti tudi določen delež lastniškega denarja.

Dr. Mitja Žagar je poudaril pomen knjige dr. Ivana Murka, saj je menil, da je na tak način moč spoznati del znanja in spoznanj tega, po njegovem mnenju, velikega strokovnjaka za mejna vprašanja in problematiko odnosov s sosednjimi državami. Po mnenju dr. Žagarja je knjiga dr. Murka pomembna podlaga za politično razpravo in razmislek. V nadaljevanju je poudaril, da vprašanje meje ni le strokovno in ne samo politično vprašanje, ampak gre po njegovem tudi za vrsto konkretnih vsakdanjih situacij in vprašanj, ki jih je potrebno razrešiti. Po mnenju dr. Žagarja je meja res ločnica, po drugi strani pa ponuja veliko možnosti sodelovanja. Čeprav je Slovenija postala članica EU, je po mnenju dr. Žagarja v interesu Slovenije še vedno to, da se ohranijo vse pozitivne določbe in opredelitve, ki obstajajo v mednarodno pravnih dokumentih, ki se nanašajo na zaščito slovenskih manjšin in samega slovenskega naroda. Dr. Žagar je menil, da bi bilo koristno slediti tradiciji varstva

manjšin, ki ga je imela že nekdanja jugoslovanska država in ki ga ima zdaj tudi Slovenija, saj gre po njegovem mnenju za možen prispevek, ki ga Slovenija lahko da k nadaljnjemu razvoju manjšinske zaščite, je pa tudi eden od načinov, kako se lahko na pozitiven način uveljavi znotraj evropskih integracijskih procesov.

Mojca Drčar Murko je na posvetu nekaj besed namenila pripadnosti Slovenije Evropi kot sistemu civilizacijskih standardov. Poudarila je, da je Slovenija po osamosvojitvi uveljavljala svojo samostojno zunanjo politiko in da sta se tako Avstrija kot Italija želeli znebiti določenih mednarodnih dolžnosti, ki sta jih prevzeli v zanju težjih razmerah v preteklosti. Cilj je bil po mnenju ga. Drčar Murkove skrit v političnem gestu poprave krivic, v resnici pa je bil, po njenih besedah, to poskus izterjave tako imenovanih dolgov do Slovenije, ne da bi oni dve pokazali enako pripravljenost za poravnavo njunih zgodovinskih dolgov do Slovenije. Menila je, da Evropa, ki povezuje države in njihove narode, ne sledi povsem željam njihovih ustanoviteljev in da je skupnost uporabila zgolj za ekonomski interes. Poudarila je tudi, da je s širitvami in poglobljanjem ter krepitevijo demokratične legitimnosti organov EU težko definirati, kaj je evropsko, kaj so evropski civilizacijski standardi, po drugi strani pa je zelo lahko ugotavljati, ko so ti kršeni.

Bojan Brezigar je menil, da ni prav, da je knjiga, ki je bila napisala že leta 1975, izšla šele leta 2004, in da je bil gradivo ves čas, ko je Slovenija utrjevala svoje meje in pozicijo, spravljeno v arhivih. G. Brezigar je dejal, da je iz poročila o delovanju mešanega odbora in dogajanj v zvezi z izvajanjem zaščitnega zakona za Slovence v Italiji razbral velik odpor do kakršnekoli prisotnosti slovenskega jezika v Trstu. Po njegovem gre za konstanto italijanske politike in da tudi tisti, ki veljajo za njen bolj prosvetljeni del, ocenjujejo, da še ni napočil čas, da bi bila slovenščina bolj prisotna. G. Brezigar je tudi dejal, da v Italiji ni uveljavljeno načelo, po katerem so sporazumi obvezujoči za državo in državljane, kar ne velja le za londonski memorandum, ampak tudi za osimske sporazume, prav tako se izmika tudi izvajanju evropske pogodbe, plačevanju kvot na mleko, skratka vsemu, kar je izven Italije. To je po njegovem mnenju koristno vedeti, če želiš biti sogovornik italijanski strani.